

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

21. ÅRGANG

NR. 4 DECEMBER 2007

Hvor blev dagsordenen af?

Oktober-november 2007 bragte fra Christiansborg megen snak henover den såkaldte politiske midte blandt folketingsvalgets kandidater. Få eller ingen turde rigtigt sætte nogen stolen for døren og give klare udmeldinger om, hvad de store og vigtige opgaver skulle være for det nyvalgte folketing. Ingen satte nævneværdige dagsordner men holdt sig til at udtrykke det, de fleste formodes at mene.

Ud over ophængning af valgplakater og brochureuddeling, som partiernes menige fodfolk sled med, lignede valgkampen et amerikansk *talkshow*, hvor partilederne måltes på smart rapmundethed, og ikke på, hvad de egentlig vil - endsige hvorfor. Og kommentatorer og "eksperter" var på pletten med at fortælle os andre om, hvordan politikernes tale skulle forstås - idet vi åbenbart ikke ses i stand til at forstå det selv. Oveni kom de vanlige "opinionsmålinger", hvor øjeblikkets stemning løbende anstilles som skriften på væggen, indtil tv- og radiojournalisterne på næste redaktionsmøde finder en ny kanin at trække op af hatten for påny at samle rigets opmærksomhed om den.

Det hedder "den offentlige mening" og minder os om, at de højstråbende bestemmer politikken, samt at kampen om meningen, kulturkampen, derfor er så afgørende. Det er fristende at spørge, om alle politikere mon dybest set tilhører samme parti, og måske tænke på Winston Churchills bemærkning om, at demokratiet er den værst tænkelige styreform, bortset fra alle de andre.

Men det positive i den gæve, gamle kæmpers ord skal fremhæves. Demokratiet skal kompromisløst fastholdes, selv om det langt fra er perfekt og næppe nogensinde bliver det. Det agter Den Danske Forening at fortsætte med på

Folkene her fra de dage, da der udgik en befaling fra den romerske kejser Augustus: De var flygtninge, der ville vende hjem, når situationen tillod det. De var ikke emigranter fra deres eget land og immigranter i et nyt. Billedet af Josef og Maria er et kobberstik af franskmænd Gustave Doré.

21. år og må her på tærsklen til 2008 fastslå, at visse politiske udmeldinger stadig mangler på Christiansborg - eksempelvis denne:

Asyl i Danmark er indkvartering i lukkede forlægninger, som folk - uden diskussion - kun kan forlade ved at vende tilbage til deres hjemlande, når situationen af danske myndigheder skønnes forsvarlig herfor. Mad, husly, varme, rent tøj og lægehjælp alle døgnets 24 timer tilbydes de landflygtige i mellemtiden - men derudover ikke én eneste krone og intet tilsagn om varigt ophold. Og ingen "integration". Det vil give et indvandringsstop, der batter. Konsekvent udvisning af kriminelle udlændinge med tab af evt. tildelt dansk

statsborgerskab, der både kan tildeles og fratages ved lov, turde også batte.

Trods velkomne stramninger af tilvandringer burde nogen på Christiansborg interessere sig for, at skønsvis en daglig busfuld af mennesker stadig kommer til Danmark og alene sætter deres lid til de offentlige kasser som deres udkomme for den herboende, oprindelige og skatteydende befolknings regning.

Mens Dansk Folkeparti førhen arbejdede for hjemsendelser, har partiet også tilpasset sig og nøjes med at kræve "integration". Et begreb, som er blottet for indhold i forhold til det problem, vi står over for, idet hovedparten af de tilvandrede åbenlyst er aldeles uindpasselige i det danske samfund. Den Danske Forening fortsatte dog sit virke uanset stiftelsen af Dansk Folkeparti, da et ethvert parti kunne formodes at tabe orienteringen i iveren efter at positionere sig i Folketinget. Det har Den Danske Forening desværre fået ret i.

Pia Kjærsgaard skal dog have ros for, at hun under valgkampen klart afviste at reklamere for Dansk Flygtningehjælps indsamlingskampagne for Dafurprovinsen i Sudan. I kraft blot af råstoffer og græsningsarealer er landet blandt verdens rigeste. At en islamisk centralregering i Khartoum behandler anderledes tænkende i de sydlige provinser så slemt som eller værre, end Nazityskland behandlede Europas jøder - det kan kun den stedlige befolkning, og ikke danskere, ændre ved at gøre op med egne tyranner.

Med ønsket om en glædelig jul og et rigtig godt nytår, opfordres enhver læser af disse linjer til at tage sin del af meningskampen - hvor der også er en slags tyranner og bløddyr at gøre op med.

Keld Rasmussen

Som vi såede

Vi ligger, som vi selv har redt. Vi har alle et medansvar for tingenes tilstand i Danmark.

side 4

Påtvunget religion

Hvis danskere ønsker sig en lørdagskylling, er de henvist til at spise fjerkræ, som er slagtet i Allahs navn.

side 7

Begyndelsen til enden

Herboende kristen egypter fortæller om tilværelsen som "vantro" i det muslimske Egypten.

side 10

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Giro: 4 54 75 51
BG Bank Reg.nr. 0415
Konto 454 75 51
BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Keld Rasmussen (formand)
tlf. 25 89 12 00
otier@privat.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Ole Gerstrøm
gerstrom@post2.tele.dk

Harry Vinter
harry.vinter@tele2.dk

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreassen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
pv@nypost.dk

International redaktør:
Konsulent Ole Gerstrøm

AV-konsulent
Henrik Søndergaard

Publikationsansvarlig
Per Bührmann

Distributionsleder
Lars Larsen

Forklogskab og bagklogskab

Dorte Bennedsens opgaven fra 37 års tornerosesøvn

"Hvordan gik det til, at personer med tilknytning til militante islamistiske organisationer fik asyl i Danmark i 1990'erne?" Spørger Jyllands-Posten i en artikel 24/10 2007, hvori forskellige politikere får lejlighed til at give deres forklaring.

Socialdemokratiets retsordfører fra 1990'erne, Dorte Bennedsen, udtaler, at hun ikke har megen fidus til folk, der peger fingre af asyllovgivningen med tilbagevirkende kraft.

"Der er ikke noget så uinteressant som bagklogskaben. At vurdere det i lyset af Osama bin Laden, som dukker op længe efter, er ikke en rimelig måde at bedømme det på", udtaler hun til Jyllands-Posten.

Dorte Bennedsens udtalelse er fantastisk. Det har jo netop ikke skortet på advarsler længe før Osama bin Laden dukkede op. Det kan hun umuligt være uvidende om.

Allerede d. 5/8 1970 advarede Mogens Camre i en kronik i EkstraBladet mod de langsigtede konsekvenser af indvandringen, idet "eksistensen af fremmedminoriteter vil føre til fremmedhad, social uro, kriminalitet og modvilje mod de fattige lande. På denne måde kan langtidsfølgerne blive om muligt endnu mere politisk farlige end korttidsfølger-

ne".

Fra begyndelsen af 1980'erne advarede Mogens Glistrup om, at kun et muhamedanerfrit Danmark kan sikre danskerne et liv i frihed. "Kun en tåbe frygter ikke islam", som han skrev i bogen "De fremmede i landet".

I 1986 iværksatte Søren Krarup en advarselskampagne, og året efter dannedes Den Danske Forening med det formål at advare imod Osama bin Laden, - skønt hans præcise navn ikke var kendt på det tidspunkt.

Den Danske Forening har igennem 20 år advaret imod islam og dens krav til sine tilhængere om at føre hellig krig mod de vantrø.

Hvis Dorte Bennedsen aldrig har hørt nogle af disse advarsler, som har været fremsat igennem 37 år, så har hun unægtelig sovet i timen!

Her er ikke tale om at advare med tilbagevirkende kraft. Her er ikke tale om nogen form for bagklogskab.

Her er tale om forklogskab, - et begreb, som kan reduceres til den korte form: klogskab.

Og hvis Dorte Bennedsen ikke vil blive ved med at lade sig overraske af virkeligheden i fremtiden, gør kun klogt i at høre efter, hvad de kloge siger!

HV

...rør blot ikke ved min gamle Jul

I Storbritannien har Institute for Public Research (IPPR), der er Labours foretrukne, udarbejdet en rapport, der skal sikre multikulturalisme, og det kan bedst ske ved, at værtslandet laver om på sig selv.

Ifølge IPPR vil det således være en god ide at nedtone julen, der ifølge tænketanken "har en uhjælpelig kristen - og dermed provokerende - kerne."

"Man skal - "sikre adkomst" for etniske minoriteter til "stort set hvide landkommuner". Man skal flage med andre flag end Union Jack." Smide biskopper ud fra Overhuset."

Ja, De læste rigtigt.

Rapporten blev bestilt, mens IPPR's direktør hed Nick Pearce. Han er i dag premierminister Gordon Browns "head of public policy". Det vil sige chefspinddoktor.

Om julen hedder det i rapporten:

"Hvis vi som nation skal fortsætte med at markere julen - og det ville blive meget svært at udrydde den fra vores nationale liv, selv hvis vi ville - så bør offentlige organisationer markere andre religiøse højtider."

"man bør devaluere julen, og regeringen må lancere en presserende og åben kampagne", der promoverer en "multikulturel forståelse af at være britisk".

På IPPR's hjemmeside oplyses det, at man er "nationens førende progressive tænketank".

De strømlinede slipse-drengene i IPPR er altid til tjeneste for det multikulturelle projekt.

PVJ

En hilsen fra DDFs nye formand

Banen må kridtes op, og nye tiltages hilses velkommen – men ikke hvad som helst

Af Keld Rasmussen

Der er intet nyt under solen - heller intet dårligt nyt - når det kommer an på Den Danske Forening.

Det er, omend naturligt, trist og vemodigt, at Harry Vinter har takket af efter en halv snes år på posten som DDFs formand, men det er især glædeligt, at den gode ”gamle”, flittige, stabile, rolige og venlige eks-formand forbliver medlem af Styrelsen og fortsat varetager redigeringen af foreningens blad, Danskeren. Men det er forståeligt og absolut godtageligt, at han efter pletfri aftjenelse af sin ”værnepligt” vil have mindre travlt og mere tid til sin familie. Det fortjener den for resten!

Jeg skal gøre mit bedste for at tage tråden op efter Harry Vinter og takker for den venlige tillid, DDFs styrelse og arbejdende stab har udvist mig. Og der skal herfra lyde den allerstørste tak til Harry Vinter for hans stabile og altid bundloyale indsats og hans altid rolige og sikre dømmekraft. Den håber DDF meget hellere end gerne fortsat at kunne trække på.

I kølvandet af DDFs 20 års-jubilæum i marts i år skal banen hermed kridtes op. Selv om der for garvede medlemmer og venner af DDF næppe er meget nyt eller overraskende heri, skal der alligevel trækkes et par store linjer op – også med tanke på nytilkomne, der er DDF venligt stemt.

Et stort problem

Den Danske Forening har et meget stort problem:

At vi desværre har fået ret i alle de advarsler, vi gennem årene har forsøgt at vinde offentlighedens interesse for. Og advarslerne angår et kvart århundredes tøjlesløs tilstrømning af de islamisk sindede udlændinge, der er fjendtligt stemte over for danskerne og disses opfattelser af, hvad der er ret og rimelighed i det land, der er og bør forblive danskernes og ingen andres.

Det kan tilmed siges, at tingenes tilstand i Danmark ikke er nær så slem, som DDF har påpeget. Nej – den er

sandsynligvis værre, og på det punkt kan DDF måske siges at have taget fejl ...

Ellers ikke.

Naturligvis er det danskerne under ét, der har et problem. Og i det stykke forsøger den kreds af mennesker, der samles i DDF, på bedst mulig vis at arbejde for følgende:

At samle oplysninger og fakta om tilstrømningen af fjendtligt stemte fremmede.

At opstille og anvise forslag til løsning af problemerne, der er opstået herved.

At gøre alt for - med størst mulig bredde og uden hensyn til partipolitiske ”syge mostre” - at Danmarks folkevalgte tager problemet op i forsamlingerne, hvor de er indvalgt.

At formå flest mulige ihændehavere af politisk magt i Danmark til allerhelst at gøre noget virksomt og nyttigt ved problemet.

At minde vore medlemmer og sympatisører samt flest mulige andre om, at de bør stemme på de kandidater, der efter deres bedste overbevisning tjener sagen.

Samarbejde

Den Danske Forening vil samarbejde med alle kræfter, der forfølger disse hovedmål. Det er bolden og ikke manden, DDF går efter, og vi kan udmærket leve med meningsforskelligheder og det forhold, at ikke alle er enige med os i ét og alt. Vi har ikke og skal ikke have fine fornemmelser. For DDF er ikke noget politisk parti og skal heller ikke blive det.

Der er dog én undtagelse, som skal have et tydeligt ord med på vejen: DDF vil, med eller uden ildtang, ikke så meget som røre ved nationalsocialister eller andre politisk totalitært indstillede folk. Det står klart i DDFs vedtægter:

”Som medlem kan ikke optages eller forblive personer, som er eller har været tilknyttet ekstremistiske, så som nazistiske organisationer, eller som i øvrigt udfolder aktiviteter i strid med foreningens formål”.

Når det kommer an på nationalsocialister eller nazister, nægter DDF at have noget som helst at gøre med dem. Det skal ikke benægtes, at der kan findes behjertede, personligt modige og muligvis velmenende men forvirrede enkeltpersoner i de kredse, som tilmed kan være vidtgående enige med DDF. Men det er DDF bedøvende ligeglad med. DDF vil under ingen omstændigheder vide af folk, der forherliger et militært aggressivt ”tusindårsrige”, der holdt Danmark besat i fem år, og som ud over det at føre erobningskrig pinte, plagede, undertrykte og ihjelslog millioner af anderledes tænkende. DDF er tilmed grundlagt af veteraner fra frihedskampen i årene 1940 til 1945, og grænsen for, hvem DDF omgås, blev dermed sat og bliver aldrig flyttet, så længe undertegnede er formand.

På dette punkt hersker absolut enevælde i DDF. Folk med hang til brune uniformer og krampe i højre arm skal simpelthen blive væk, og hvis nogle af dem viser sig i foreningen, bliver de simpelthen smidt ud øjeblikkeligt og eftertrykkeligt (d. v. s. ”på røv og albuer”, undskyld mit franske), så snart deres tilstedeværelse bliver erkendt. Herom hersker overhovedet ingen diskussion, og hvis nogen vil rejse den, vil det blive pure afvist.

Det bedes bemærket, at DDF ikke er fjendsk over for fremmede men alene vil stille fjendske fremmede stolen for døren. Vi mener faktisk, at den eneste form for fremmedhad, der findes i Danmark, har at gøre med fremmedes had til danskerne. Og det had kommer eksempelvis ikke fra europæere, nordamerikanere, sydamerikanere, kinesere, vietnamesere eller de fleste afrikanere – nej, det kommer alene fra folk med oprindelse i den islamiske verden. Men de fremmede kan intet bebrejdes. Det kan kun de politikere, der slog porten op på vid gab. For hvis nogen sætter størekasser op, bør det ikke forbavse nogen, hvis støre tager bolig i dem.

Hjemsendelser

Begrænsning af tilvandringen er ikke nok. Et totalt stop for indvandringen rækker heller ikke. Alene hjemsendelse eller repatriering af utilpassede, vrang-

villige, fjendtligstemte og kriminelle fremmede kan give håb om at løse det problem, Danmark har haft på halsen siden 1983-udlændingelovens ikrafttræden.

Danskerne har hverken tiden eller fødselsraten på deres side. Det er derfor fortsat på høje tid, at noget bliver udrettet.

Nye og supplerende forslag er kærkomne hos DDF – men især aktiv, personlig medvirken. Det er således udmærket at stille forslag. Men forslagsstillere skal gerne selv være villige til at trække en egen del af læsset, når deres forslag indebærer, at andre skal bestille noget.

Det vil derfor altid være klædeligt og fornuftigt, hvis forslagsstillere angiver, HVAD der skal gøres, HVORNÅR det skal gøres, HVEM der skal gøre det, samt HVAD det koster.

Ellers er det ikke så seriøst og kan derfor ikke bruges til noget som helst.

Formanden efterlyser aktiv personlig medvirken, - som her, hvor aktivister svinger kosten og oplæber plakater.

Som vi såede

Som borgere i dette land har vi selv et ansvar for, at det er kommet så vidt

Rejsende, der kommer forbi Kastrup Lufthavn, kan opleve et løjerligt fænomen på stedet. To såkaldte bederum. Det interessante ligger ikke i, at der er lavet bederum, men derimod i, at der er lavet 2 af dem: Et forbeholdt muslimer og et til samtlige af verdens andre trosretninger.

Et billede af Dagens Danmark. En gravsten for den såkaldte integration af muslimer.

Den muslimske indvandring har i dag skabt en tilstand af national splittelse, hvor venner, familiemedlemmer og arbejdskolleger til tider er ved at bide struben over på hinanden alene i diskussion over, hvorledes vi skal titulere vore nye landsmænd i frygt for ikke at blive udråbt som fremmedfjendsk og intolerant.

I mens denne akademiske og fuldstændige ligegyldige diskussion foregår, ignorerer man tilsyneladende den virkelige trussel, som vort land står overfor i dag:

Tilstedeværelsen af en stadig større gruppe islamister, der i ly af demokratiet ønsker dette afviklet til fordel for den muslimske Sharia-lovgivning.

Statistikker er overflødige

Enhver kan i disse år orientere sig om, hvor vidt og hvor galt det er gået blot ved at se ud af sit eget vindue. Man behøver ikke at læne sig op offentligt tilgængelige – men ikke fremskrevne – statistikker om kriminalitetsrater, etnisk fødsels-hyppighed og majoriteten af de

toneangivende muslimers ønske om fremtidig styreform i dette land, for at forholde sig til, at kampen om dette land allerede er i fuld gang.

En kamp, der indtil videre har blæst til de oprindelige danskeres retræte hvad angår afkristning, afnationalisering og faldende fødselsrate. Dette tomrum er uden synderlige sværds slag blevet invaderet af en selvsikker og aggressiv islamisk indvandring.

Vi er således for længst kommet forbi det stadium, hvor muslimerne kun krævede koranens ord overholdt af sine egne.

Nu skal værtnationen der bebos af de såkaldte vantro også overholde de af muslimerne dikterede regelsæt.

Islamismen, den totalitære politiske styreform i religions-indpakning, stikker nu snart dagligt sit hoved frem i den offentlige debat, hvor det kræver, dikterer og befaler for snart dette snart hint.

Muslimer kræver særrettigheder

Og ud over den enkelte solstråle, som brød frem ved tilblivelsen af Demokratiske Muslimer, der dog aldrig gik hen og fik bred folkelig opbakning af Danmarks muslimer, er vi nu i den skæbnesvangre situation, at de mange hundrede tusind muslimer, der er i Danmark, helt ukritisk vælger at lade rabiaterne udtale sig på det store tavse flertals vegne.

Uimodsagt kræver man

-Adskillelse af kønnene i det offentli-

ge rum, hvorunder kvinder rangerer lavere end mænd.

-Krav om love til imødegåelse af utroskab

-Krav om særstatus hvad angår religiøse slagtemetoder, den såkaldte Halal-slagtning, der nu langt om længe ikke mere bakkes op af Dyrenes beskyttelse.

-Krav om hvad der må diskuteres – og hvad der ikke er til diskussion.

-Krav om censur af islam-kritisk kunst.

-Krav om hvad dette lands oprindelige beboere må tegne – og gud nåde og trøste dem – hvad de ikke må tegne.

-Krav om respekt for kost og leveregler.

-Krav om, at danske virksomheder og forretninger indfletter i virksomhedspolitikken, at muslimske medarbejdere bærer slør.

-Krav om, at de muslimske helligdage bliver indført som nationale helligdage

Herudover opererer og praktiserer muslimer med begreberne æresdrab og blodhævn, som vore domstole efter alt at dømme kun har set toppen af isbjergget af.

Begreber der er taget fra den muslimske Sharia-lovgivning, og som hjælmer dødsstraf for profet-fornærmelse, utroskab osv. En lovgivning som størsteparten af de herboende muslimske talsmænd forholder sig fuldstændig ukritisk til.

Læg hertil at muslimerne, nu i kraft af deres stadig større antal, fører deres slet skjulte magtdemonstrationer ud i det offentlige rum: Overfald på homoseksu-

elle og indvandrerkritiske foreninger, Fredagsbøn på Rådhuspladsen, Tørklæde-demonstration foran Christiansborg og Muhammed demonstrationer overalt i Danmark.

Herved trækkes de store overskrifter og signalværdien er ubetalelig: Vi er nu en magtfaktor i jeres land!

En magtfaktor, der allerede geografisk set har sat sig med næsten 100 procent dominans i Mjølner-Parken, Vollsmosen, Gjellerupparken osv., hvor danskerfrie zoner i dag er en realitet.

Hertil kan lægges de utallige ungdomsklubber, skoler, biblioteker, bade-strande og indkøbscentre, der på det nærmeste er blevet etnisk rensede for danskere.

Områder hvor buschauffører, Falck og redningsmandskab, licens-opkrævere, Fødevarer-direktoratet, Told og Skat og Arbejdsdirektoratet med jævne mellemrum kun kan operere under politi-beskyttelse.

Islam fører krig overalt

Og dette er endda kun eksempler indenfor vores egne grænser.

Hvis vi udvider eksemplerne til Europa ser situationen endnu mere dystert ud:

I Holland begås nu drab på kritikere af Islam.

I Frankrig må man gå under jorden og leve med politi-beskyttelser såfremt man offentligt kritiserer Islam.

I Bosnien-Herzegovina – Al Qaida's nye udklækningscentral for terrorister med vestlig profil, styrer tilrejsende Taleban-veteraner nu flere afsides liggende landsbyer.

I Storbritannien, hvor hver tredje boende muslim ønsker Sharia-lovene indført, forsøger islamiske terrorister med vedholdende intensitet at bringe terror-bomber til detonation.

I Spanien udførte muslimske terrorister bombesprængninger mod infrastrukturen.

Terroren der kostede over 200 civile livet, kostede den siddende regering valget, hvorpå den nyvalgte skyndsomt trak de spanske tropper hjem fra Irak.

Kort sagt: Den nationale og globale Muhammedkrise er blevet permanent, uden udsigt til nogen løsning.

Assimilation

Og hvad er der så at stille op med alt dette, der på sigt truer med at brække dette land midt over.

Slagordet har vi hørt til hudløshed: "Integration er løsningen"

Men løsningen hedder ikke integrati-

on, men derimod assimilation (tilpasning, indlemmelse, fuldstændig optagelse) idet der ikke nogetsteds i verden er fundet en model for lykkelig integration af muslimer i verdslige samfund. Yderligere integrationstiltag vil derfor formentlig være uden virkning, med mindre de suppleres med en afnaturalisering og repatriering af de muslimer, der ikke utvetydigt accepterer det vestlige værdisæt.

Muslimerne i Danmark må bringes til at forstå, at kun assimilation kan godtages, hvis de ønsker at blive en del af dette samfund.

Alt andet vil alvorligt forstyrre den skrøbelige sociale orden vi har etableret i Danmark.

Såfremt vore politikere ikke har modet, viljen eller evnen til at tage denne konfrontation vil udviklingen være uafvendelig i løbet af en generation. Pendulet vil måske svinge med et par år til begge sider, men vi vil da stå med så stor national splittelse, at borgerkrigen lurer lige om hjørnet.

Vort eget ansvar

Som borgere i dette land har vi dog selv et ansvar for, at det er kommet så vidt. Vi kan ikke lægge alt ansvaret over på vore folkevalgte, idet de jo, som ordet indikerer, er valgt af folket.

Kort sagt. Hvis hovedmajoriteten af befolkningen havde ønsket det anderledes, ja så var det også blevet anderledes.

Man har sikkert haft de bedste intentioner.

Men man har begået den klassiske fejl, som ambassadører bliver trænet i at undgå: At tro at fremmede befolkninger og kulturer har de samme spilleregler og livssyn som en selv.

Efter min bedste overbevisning har langt størsteparten af vor muslimske befolkning, enten via deres passivitet overfor hovedmajoriteten af deres talsmænd eller via selvsammes udmeldinger nemlig en hel anden dagsorden - en dagsorden, der senest kommer til udtryk den dag de udgør flertallet af landets stemmeberettigede borgere – hvilket med matematisk uomtvistelighed vil ske indenfor dette århundrede. Den dag vil grundloven som det naturligste af alt blive afskaffet og erstattet af de muslimske Sharia love, og Danmarks oprindelige beboere reduceret til Dhimmi'er i deres eget land.

Sludder og Vrøvl?!

Næppe. Drejebogen til national splittelse, uro, borgerkrig og folkedrab ligger såmænd allerede klar. Tag pejling efter ethvert religiøst mindretal der beboer lande hvor Islam er indført som samfundsorden. Spørg kopterne i Egypten, spørg armenierne i Tyrkiet og spørg det kristne mindretal i Sudan – kort sagt spørg enhver "afviger-religiøs" i et hvilken som helst mellemøstligt eller nordafrikansk land, der har indført Islam som styreform, om hvorvidt de føler, at deres basale menneskerettigheder bliver trådt under fode.

Det er muslimer fra disse lande som min forældre generation – og nu og min egen, via deres stemmeafgivelse har sørget for kom ind i vort samfund. Et homogent samfund der er blevet misundt overalt i verden, men som man tilsyneladende ikke hurtigt nok kunne få afviklet, ved at invitere i hundrede tusindvis af vildt fremmede ind i landet.

Fremmede der med krav om "respekt for deres kultur" kræver akkurat de samme rædsler, som de havde i deres hjemlande, nu bliver indført i det land, de er rejst til.

Svigt mod vore efterkommere

For at imødekomme disse personers selvopfundne rettigheder til grænseoverskridende befolknings – og religionsvandringer har man pantsat sine egne efterkommeres fremtid. Som et andet trækæsel har man spændt sig selv for den muslimske ekspansions vogn. Man har tænkt, talt og handlet, som om man ingen efterkommere havde. For at sikre "fred i vor tid" har man stemt sine børn og børnebørn ned til en Dhimma tilværelse.

Og alt dette for at tækkes personer, der i bedste fald er uendelig lige glade med ens eksistens.

Dette svigt mod sine egne efterkommere kan ikke undskyldes på nogen vis.

Man har åndelig set ladet sig tryne af de korrekte meninger og købt fraser såsom "Indvandrerne skal sikre vores pension".

Men det eneste, der er blevet sikret, er en til stadighed voksende islamistisk platform i hjertet af den vestlige kultur.

En isme som, hvis vi ser det i historisk lys, kun har set begyndelsen af dets rædsler hvis den får held og vækstbetingelser til at udvikle sig som forrige århundredes 3 største marer: fascismen, nazismen og kommunismen

Vort demokrati har nu igennem de seneste 25 år nærret det islamistiske diktatur ved sin barm og situationen er allerede nu så fremskreden – og efter min mening så desperat, at det på ingen måder kan klares med en lummer muslimervits i frokoststuen eller en muhammedtegning hængt op på karlekammeret.

Dette lands oprindelige befolkning bør derfor i klare offentlige udmeldinger overfor deres politikere gøre dem det klart, at den førte integrationspolitik overfor muslimerne er en blindgyde.

Men det kræver, at befolkningen benytter sig af vor hårdt tilkæmpede ytringsfrihed og ikke kun bruger den til en "over hækken snak med Hr. Olsen".

Politikerne

Og det kræver at vore politikere er deres opgave voksen og med åbne øjne begynder at ser på konventionsreglerne, der giver os mulighed for afnaturalisering og repatriering af alle personer, der i det offentlige rum i form af ord og handling har agiteret for afskaffelse af demokratiet og borgerlige frihedsrettigheder. (Se FN-konventionen af 30/08 1960 og Den Internationale Konvention om borgerlige og politiske Rettigheder samt Den internationale Konvention om sociale og kulturelle rettigheder, artikel 1,1).

Hvis ikke politikerne ønsker eller evner dette, vil det være klædeligt, at man overfor vælgerne gør det klart, at man via sin passivitet er i gang med at afvikle, og på sigt overdrage dette land, således at befolkningen har mulighed for at træffe de nødvendige beslutninger, hvad angår valg af nye partier og folketingsmedlemmer.

Pressen

Slutteligt kræver det, at visse dele af pressen ikke svinger krabasken over menigmands hoved såfremt man i of-

fentligt regi vover at være kritisk over for den førte indvandringspolitik.

Sidstnævnte har nu i årtier lagt en tung dyne over indvandringsdebatten, således at mange først er kommet til læserbrevsspalterne efter at de har kunnet skrive "forhenværende" før deres stillingsbetegnelse. Meget få personer, der har været i gang med et karriereforløb, har i offentligt regi givet udtryk for en skepsis over den førte indvandringspolitik. Det kan selvfølgelig være et tilfælde... - men bundet formentligt i en frygt for at få stoppet ens karriere og komme i offentlig gabestok, hvor ens privatliv vil blive endevendt.

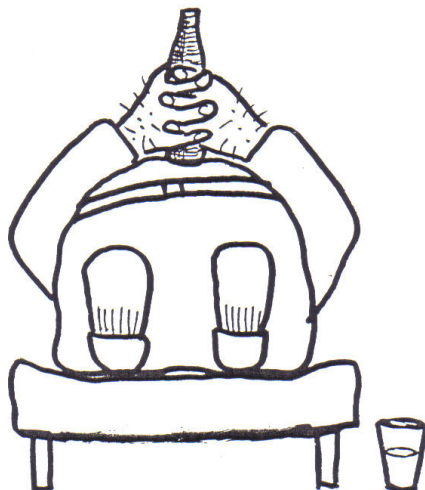
Dette har foregået i ly af demokratiet og demokratiets love, men hører hjemme i et diktatur. Man marginaliserer dem, der tænker og taler anderledes, hvis man da ikke truer dem på deres levebrød. I virkeligheden flytter man fuldstændig betydningen af begrebet demokrati. Man siger: Demokrati er en bestemt måde at tænke på, et sæt af meninger, og hvis du ikke deler dem, er du ikke demokratisk, og så tager vi afstand fra dig, du bør elimineres.

Dette er ikke demokrati, men snarere en art moralsk diktatur.

Hvis ikke pressen ser sig i stand til at stoppe denne hetz, hvis ikke vore politikere begynder at lytte og handle i tråd med befolkningens ønsker, og hvis ikke den selv samme befolkning ser sig i stand til at frigøre sig fra deres selvrensensur vil Danmark stadig bestå, – men under helt andre former, end vi kender det i dag. Vore børn og børnebørn vil således til den tid høste som vi saaede. Men først da vil man måske forstå, at det største tab, et menneske kan tildrages, er tabet af dets frihed

Det gør ondt at se det i øjnene. Men det er endnu værre at lukke dem.

NBJ

Tja, det er der så ikke noget at gøre ved.

Holger Danske afbilledet på kalkmaleri i Skævinge Kirke

Islam

Holger Danske, vågn op, du har sovet for længe nu er vold og mord blevet hverdagens gænge vi beder dig hjælpe alt hvad du kan ekstremister har sneget sig ind i vort land.

Den nordiske ånd må vækkes til live ellers slaver i eget land vil vi blive ekstremisternes livssyn forkast'ligt jeg finder ikke mindst deres syn på de nordiske kvinder.

Der er noget der skal gøre klart for enhver det der skete i Holland kan også ske her for døve ører har folket forkyndt om religionskrig der for alvor nu er begyndt.

De frie tanker, de frie ord det agtes og værdsættes højt her i Nord ekstremister, islamister med mord vil krænke den nordiske borger der selv frit kan tænke.

Vort broderfolk Holland kogte af vrede islamisterne der er for synligt til stede Europa stå sammen og lyt til det bud stå skulder ved skulder smid islamisterne ud.

Der er noget til islam vi stærkt skal sige i Europa og kvinder og mændene lige hvis islam tror at Koranen bestemmer er det bedst hvis islam den holdning glemmer.

Islamister vil demokratiet forbyde og alverden Koranens bud skal lyde med frie tanker og stærke bånd skal Europa forsvare demokratiets ånd.

Lad Europa stå sammen, kvinde og mand send islamisterne hjem, smid dem ud af vort land de skal ikke drive med os deres spil vi kan lave de love vi ønsker og vil.

Holger Danske vågn op, jeg kraftigt dig beder før islam som pest over Landet sig breder Holger Danske, gå ombord i din Vikingebåd så Europa og Norden kan vågne til dåd.

Vi har kæmpet hårdt for vort demokrati den livsform vil islam gøre forbi Holger Danske, vågn op, nu må du forsvare demokratiet vi har vil vi altid bevare.

Arne Hornborg

Halal-kød i dit supermarked

- Dét, der burde stå med småt!

Af AFV

Der var engang. I de gode gamle danske dage, da mælken blev drukket direkte fra koen på marken, og kød var noget, der blev betragtet som en god dansk spise. Siden da er der sket meget. Vi har fået et "multikulturelt" samfund, og "derfor skal vi danskere jo tilpasse vores samfund derefter". Hvis vi danskere tog til et andet samfund, skulle vi tilpasse os de udenlandske traditioner og love. Det er kun naturligt. Men næh nej, i Danmark skal vi jo være "åbentsindede over for de fremmede", og derfor skal vores samfund jo "naturligvis" udvikles og tilpasses i deres retning. Vi skulle jo nødtigt have, at de ikke føler sig velkomne, og rent faktisk give dem en grund til at tage hjem igen. Derfor burde det, jeg nu vil fortælle, ikke komme bag på nogen, - men det gjorde det nu alligevel på mig.

Det er kommet forbi min vej, at i vores "åbentsindede samfund", er det tidligere dansk-slagtede kød blevet overtaget af muslimske slagtetraditioner - i det multikulturelles navn selvfølgelig.

Ingen forbrugeroplysning

En normal dansk slagtning ville foregå ved, at dyret bliver bedøvet, får halsen skåret over og derefter parteret. Den metode er nu opgivet, fordi Danmark eksporterer rigtig meget kød til muslimske lande (i 2005 udgjorde kødeksporten til muslimske lande - OIC-lande - 252 mio. kr.). Slagtemetoden er nu halal. Det vil sige, at man har ofret den danske slagtningemetode for at tilstedekomme og tilpasse danskerne (!) til en anden befolknings behov. Indtil videre er det dog "kun" kylling, kalkun og lammekød, der bliver slagtet efter halal-principper i Danmark. Hvad værre er; dette har foregået siden 70'erne, uden at befolkningen har fået noget at vide! Der er nemlig ingen krav om mærkning af halal-kød herhjemme.

100% halal-kød, er pr. definition (ifølge Wikipedia) kød, der er slagtet efter halal-principper. Den mest anvendte metode er Dhabiha-halal. Dette foregår ved, at dyret får skåret halsen over og forbløder ihjel - alt imens det er levende, og uden bedøvelse. Mens dyret forbløder ihjel, vil en muslim bede en

bøn for dyret ("*I guds navn, Allah er den største!*"). En halal-slagtning tager mellem 2 og 3 minutter. Jeg mener personligt, at det er meget brutalt, og meget langt fra vores vestlige tankegang.

Det skal dog bemærkes, at i Danmark har vi love, der forbyder slagtning af dyr uden brug af bedøvelse. Det betyder, at muslimerne i Danmark, trods alt, må undvære 100% halal-kød. Om dét så bliver overholdt, og om der rent faktisk er kontrol med slagtningen på det punkt, ja det må vi jo bare stole på.

I Allahs navn

På grund af den danske lovgivning (gudskelov) er dansk halal-kød forskelligt fra rigtigt dansk kød ved, at der er sagt en islamisk bøn over dyret. Mit spørgsmål er, om vi danskere har lyst til, at vores kød er slagtet i Allahs navn? Jeg har ikke! Men hvis vi køber vores varer i almindelige danske supermarkeds-kæder (Bilka, Netto, Kvickly osv.) har vi ikke noget valg. Jeg har allerede valgt at boykotte de danske supermarkeds-kæder, hvis jeg ønsker at nyde kyllinge-, kalkun- eller lammekød. Det skal desuden tilføjes, at også importeret kød fra f.eks. Tyskland eller New Zealand, er halal-slagt. Dette kød skal nemlig heller ikke mærkes før salg herhjemme.

Grunden til, at f.eks. okse- og kalvekød ikke bliver halal-slagt i Danmark, er, at kødet så ville blive dyrere. Derfor vil man som forbruger kunne være rimeligt sikker på, der er mærkater på dette kød. Flere supermarkeder fører også økologiske kyllinger, af hvilke mange ikke er halal. Dette er dog ikke

en selvfølge. Forretningerne kan jo frit vælge, om de vil mærke kødet eller ej. Personligt er jeg meget forarget over, at jeg ikke har et valg.

Forbrugeroplysning

Jeg har fundet ét enkelt firma, Allegaard (www.allegaardenskylling.dk), som vistnok er det eneste i Danmark, der har valgt at sælge dansk kyllingekød, der ikke er halal. Firmaet sælger til hele Danmark. Priserne er selvfølgelig højere, men til gengæld sikrer du dyrenes velfærd og ret til en ordentlig aflivning.

Grundlæggende set har vi et valg. Ligesom vi har et valg om, hvorvidt vi køber økologisk eller ej. Desværre er det i praksis svært at udføre et fravalg af halal-slagt kød. Dét vil jo mindst kræve mærkning af kødet, og det er der ikke. Skulle vi finde en forhandler af ikke-halal, ja så koster det jo betydeligt mere. Især det økonomiske spørgsmål betyder jo, at det umiddelbart er mere attraktivt at købe halal.

De intolerante sætter standarden

Konklusionen må være, at danskerne er blevet fanget af virksomheders eksportstrategier. Alle skal nu have islamisk kød, selvom vi måske er kristne eller ateister. Vi danskere bliver tvunget til at tilpasse os flere og flere islamiske traditioner, selvom det er dem, der er gæster i vores land.

Hvem sagde, muslimerne har det hårdt i Danmark?

For den officielle beskrivelse, se venligst: http://www.danishmeat.dk/smcms/slagteriteknologi/Videncenter_SF/12723/12724/Index.htm?ID=12724

Kun hvis man holder sig til grisekød, kan man være sikker på, at kødet ikke er inficeret med Islam

Civilisationernes sammenstød

Den 2. august blev den talentfulde unge forsker Shanna Johansen dræbt i et vej-kryds på vej hjem fra universitetet i Odense, hvor hun var ansat. Sidste år afsluttede hun sin uddannelse på Syd-dansk Universitet med et 13-tal for sit speciale i molekylærbiologi, og hun var tilbudt en ph.d.-uddannelse på universitetet i Odense. Hun havde en hollandsk censor til sit speciale, og han blev så begejstret, at han på stedet tilbød hende at fortsætte i Holland. Hun havde også andre tilbud.

Hele denne lovende karriere blev brat afbrudt, da en 17-årig tyrker i fuld fart kørte over for rødt i sin onkels bil. Han havde travlt med at udbringe to pizzaer for onklens pizzeria. Shanna Johansen cyklede frem for grønt og glædede sig i sit sidste øjeblik nok til at lave mad til de gæster, hun ventede den aften.

Men tyrkeren i pizzabilen dræbte den 28-årige Shanna. Han holdt stille et øjeblik efter påkørslen. Derefter stak han af. Efterlod den unge kvinde hjælpeløs på vejen. Og der døde hun. Ved retsmødet var Shannas familie først indstillet på at føle medlidenhed med den unge mand, der havde gjort sig selv til morder, men tyrkerens løgne og forsøg på at dække over onklens kyniske butikspraksis vakte deres afsky. Tyrkeren gjorde retssalen til nar for at beskyt-

te sin familie, uden tanke på de efterladte.

Men det er egentlig ikke den unge trafikbølles adfærd, der fortjener en kommentar. Den er blot ét eksempel ud af myriader på muslimernes hensynsløse fremfærd og ensidige tanke på egen gavn, uden interesse for det vantro værtsfolks ve og vel. Man kan blot tænke på de fremmede taxichaufførers hensynsløs ræs, der også har kostet danske liv.

Der er jo tale om et symbolsk sammenstød: Den danske, højtbegavede forsker i videnskabens forreste række, der tilintetgøres af en på alle måder udannet og uuddannet muslim. To civilisationer. Eller rettere: En civiliseret og en uciviliseret. Hvem siger, at "alle mennesker har samme værdi"?

Men danskere har ikke lov til at foretrække danske, der holder Danmark i spidsen i verden og som samfund. Vi skal – lige så meningsløst som dette trafikdrab – øde ressourcer på hundredtusinder, der på mange måder destruerer danske liv.

I Odense d. 2. august kunne det så vist ikke "lige så godt have været en dansker". Hvor har man dog hørt denne kliche indtil lede. Den er det rene vrøvl. Så kunne det også "lige så godt have været" Churchill og ikke Hitler, der

startede 2. verdenskrig. "Lige så godt have været" Uganda og ikke USA, der var de første på månen. "Lige så godt have været" ofret, der slog løs på forbryderen ... Hensynsløsheden og dannelsesniveaueet gør dog en verden til forskel, og de, der ynder at opstille kontrafaktiske hændelsesforløb, vil i virkeligheden undskylde alt (selvfølgelig ganske selektivt) og gøre alt og alle lige gode i lighedens hellige navn.

Shanna Johansen føjes til den lange liste af danske ofre, som masseindvandringen allerede har krævet, mens de racismeudskældte danskere lægger bånd på sig selv og næppe har lagt hånd på en eneste fremmed. Ret beset er det dog også politikerne, der en dag bør drages til ansvar. Ofrene ville jo have levet i dag, hvis ikke politikerne ville redde alverden. Det er imidlertid danskernes liv og velfærd, der er deres ansvar, og deres svigt kan kun kaldes direkte embedsmisbrug. At Ninn-Hansen blev gjort ansvarlig for tamilers skæbne på den anden side af kloden, var latterligt. Langt mere rammende er det at gøre politikerne ansvarlige for danske ofres skæbne, når den er resultatet af den modsatrettede politik.

Peter Neerup Buhl

Falske begreber og berettigelser

Det er kun uvidende vrøvlhoveder og forræderiske demagoger, der bruger falske begreber som »fanatiske nationalister« og »fremmedhadere«!

Vi her i Europa har i over 50 år været udsat for demografisk aggression. Stort set alle fremmede er kommet fra lande, der siden 1945 har femdoblet deres befolkningstal. Påstår disse propagandamagere for vor undergang virkelig, at det er »fremmedhad« at være modstander at tidoblingen her i Europa?

Og hvad angår »fanatisk nationalism«: Hitler rasede i 1935 over »snæversynet nationalism«, og krævede alle Europas nationalstater fjernet fra landkortet! Han var en fanatisk imperialist, ikke nationalist, og det er den slags imperialister, der har stået for alle krige ...

Når man påstår, at hele menneskehe-

den har rettigheder i Liechtenstein, hvilken chance har liechtensteinerne så for at overleve? Rettigheder uden pligter for hele den dybt uansvarlige menneskehed er juridisk svindel af verdenshistorisk format ...

Og så er der den påståede arbejdskraftmangel! Men det er langt snarere den enorme indvandring, der har skabt den. Ekstra mange klienter i socialsektoren, sundhedssektoren, uddannelsessektoren, integrationssektoren og den juridiske sektor har øget belastningen. Og hvem har ikke tænkt over, hvad der er brugt af arbejdskraft (og stadig bruges) til byggeri af ekstra boliger til nu 800.000 fremmede indtrængere i løbet af de sidste 40 år? Man kan have mistanke om, at dersom de ikke var kommet ind i landet, havde der slet ikke været tale om »mangel på arbejdskraft«.

Og hvad med at henlægge dele af produktionen til de lande, hvor ledigheden er stor? Østeuropa trænger til en modernisering af sit nedslidte produktionsapparat!

Men den kosmopolitiske mafia viste sit sande ansigt i 1972, da Arne Sørensen fra Socialdemokratiets inderkreds udtalte: »Danmark skal have fem millioner indvandrere!« Og den kosmopolitiske mafias EU viser jo også gennem Barcelona-processen og Meditteranian-aftalerne, hvor fanatisk opsatte man er på den generelle folkeopløsning, så ivrigt, at man åbenbart gerne går i ledtog med den fascistiske ideologi islam, åbenbart for at skabe en verden uden folkeslag, som Stalin ønskede det, og uden de nationer, som Hitler hadede så stærkt.

Bent Jacobsen

Jo større frihed, des mindre tøj

- det synes at være en sociologisk lovmæssighed

Af Harry Vinter

Kunst- og kulturformidleren Robert Broby-Johansen, som levede fra 1900 til 1987, gav in sin spændende bog "Krop og klær" om klædedragtens historie en pædagogisk fremstilling af den økonomiske udviklings indflydelse på klædedragtens udvikling.

Illustrationer i bogen viser en tydelig korrelation mellem udviklingen i bruttonationalproduktet og udviklingen i den gennemsnitlige kjolelængde. Jo bedre det går for økonomien, desto kortere er den fremherskende kjolelængde. Efter verdenskrisen i 1929 faldt kjolelængden adskillige centimeter.

Allerkortest blev kjolerne under 1960'ernes højkonjunktur, da miniskørterne blev standard.

Sammenhængen er, at bedre økonomi giver højere beskæftigelse, højere indkomst og større jobsikkerhed. Voksende indkomst og mindre risiko for at miste jobbet giver frihed; og når folk føler frihed, gør de, som de har lyst til. Frie kvinder smider de knugende gevandter og viser ben og krop. Deres seksualitet tilhører ikke en eller anden herremand, men er deres egen.

Siden 1960'erne er det blevet almindeligt, at kvinder går med benklæder, men det har på ingen måde ophævet den sammenhæng mellem økonomi og mo-

de, som Broby-Johansen påpegede i sin bog om klædedragtens historie.

Under den for tiden herskende højkonjunktur sidder de unges bukser lavt på hofterne og bluserne er samtidig så korte, at der er udsigt til både maveskind og bagdel.

Samtidig er miniskørter igen blevet højeste mode.

Ærkekommunist

Robert Broby-Johansen var ærkekommunist og tog ingen hensyn til eventuelle sarte sjæles fine fornemmelser, når han beskrev forholdene for de kvinder, som ikke har frihed til at føre sig frem på egne betingelser.

Om de arabiske kvinder og deres klædedragt skrev han således:

"I arabernes religion, muhamedanismen, er nomadesamfundets håndfaste syn på kvinden som husdyr nedfældet i lovbestemmelser, der ikke alene indespærrer hende i haremet, men også gør hende temmelig retsløs der.

En mand kan forstøde en hustru, når han har lyst...

Hos den jævne befolkning er kvinderne mindre rigoristisk afsondrede, men deres stilling kan ikke siges at være bedre af den grund. De har vævet tøjet, alle går klædt i, tæpperne de sidder på, telt-

"Kvinden som husdyr". Her under transport

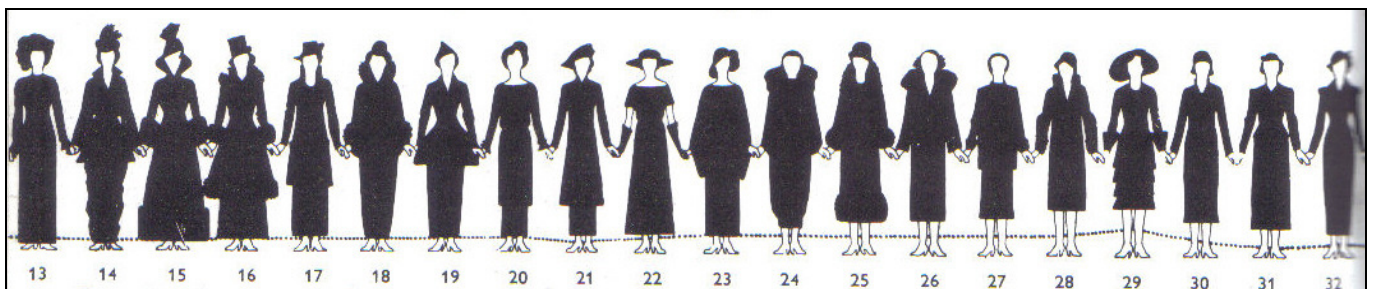
dugen over deres hoved, men på marchen går kvinderne ofte med tunge byrder, mens mændene rider, og så snart der slås lejr, er det kvinder, der slår teltpælene i og henter vand ved brønden.

Den praktiske ringeagt for kvindes kønnet modsvarer af en højstemt romantisk kvindedyrkelse...

Den omhyggelige tilhylning af kvindeløget har ført til, at den ringeste blotelse fremkalder vilde hungerhallucinationer..."

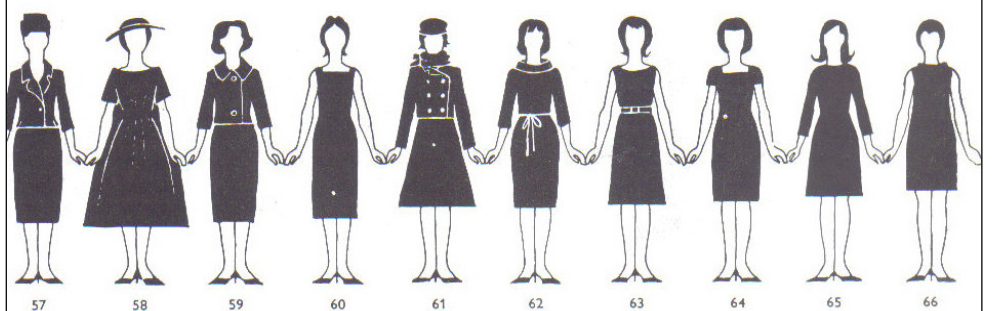
Det er fuldt forståeligt, at ægte kommunister af Broby-Johansens type inden for de seneste uger har forladt Enhedsløstens flippede multi-kulti-cirkus.

Til gengæld har flere af disse folk fundet sammen i Den Danske Forening.

Udviklingen i USA's bruttonationalprodukt og udviklingen i den fremherskende kjolelængde viser et tydeligt sammenfald. I 1958 begyndte en langvarig højkonjunktur med en betydelig velstandsstigning op igennem 1960'erne; - og kjolerne blev kortere og kortere.

Kilde: R. B.-J.: Krop og klær

Begyndelsen til enden

Samtale med en herboende kopter om tilværelsen som kristen under muslimsk herredømme

Af Bjarke Rosenkilde

Referat af Den Danske Forenings repræsentants telefonsamtale med en igennem 30 år herboende og dansk-talende repræsentant for Den Koptiske Kirke.

Vær påpasselig, formaner medlemmet af Den Koptiske Kirke i Danmark, som Den Danske Forenings repræsentant ved denne lejlighed har talt med, og som vi har valgt at kalde Michael.

Den Koptiske Kirke i Ægypten omfatter ca. 12 millioner mennesker og udgør dermed ca. 15 - 17 % af befolkningen.

Disse mennesker er efterkommere af den oprindelige befolkning.

Ligesom deres navn også har givet Ægypten sit navn.

Såvel deres talesprog som deres skriftsprog vækker for lægmand ikke helt unaturlige mindelser om græsk.

Bogstaverne er nemlig baseret på det græske alfabet og bærer således et slægtskab.

Ligesom Den Koptiske Kirke har stærke bånd til både den Græsk Ortodokse Kirke og klostre i Nubien.

Ganske tankevækkende, har en håndfuld ord af koptisk oprindelse så som oase, mursten og krokodille spredt sig til og indgår i arabisk.

Ligesom en del koptiske ord præger nubisk.

Skønt koptisk sprog i dag anses som uddødt, har det ikke desto mindre, på baggrund af tidligere dygtige og indflydelsesrige brugere, status som liturgisk sprog i Den Koptisk-ortodokse kirke og Den Koptiske Katolske kirke.

Siden den muslimske overtagelse i starten af 700-tallet, som fandt sted på opfordring, angiveligt for at medvirke til at fjerne romerne, har man høstet erfaringer ved samlivet som kristne med muslimer.

Michael beretter:

Menneskerettigheder, humanisme, indflydelse og lignende tilsyneladende naturlige krav om lige vilkår på alle områder for indvandrere af muslimsk

oprindelse i Vesten, er for ham at se kun begyndelsen til enden.

Ramt af knivstik segner en koptisk nonne under antikristne optøjer i 2005

For at imødegå denne om ikke ukendte så dog dystre forudsigtelse for vesterlændingene, ser Michael kun en udvej, nemlig:

Repatriering.

Altså hjemsendelse af muslimer til deres fædreland eller der, hvor de oprindelig stammer fra.

I følge imamen ved el Ezhar, hovedkvarteret for Islamisk Center i Kairo, må man forlade det pågældende land, hvis f. eks. ikke hovedbeklædning i form af kvindeligt slør accepteres.

Muhammedkrisen er, efter Michaels opfattelse, et godt eksempel på, hvordan muslimerne tænker.

Og bør det i den forbindelse erindres, muslim betyder simpelthen: Retroende.

Hvilket skal ses som modsætning til: vantro.

Således opdeles verden nemlig i følge Islam i rettroende og vantro.

De vantro skal desuden om nødvendigt omvendes ved sværdet.

Ikke-muslimer har kort sagt ingen rettigheder.

Vilkår som kopterne har accepteret for at leve i det land, der altså oprindeligt var deres.

Ja, de betaler ligefrem for det.

Alternativet er at leve som muslim.

Er vesterlændinge både modne og villige til at se i øjnene, at denne skæbne også er tiltænkt dem?

Ægyptens regering kan intet stille op imod fanatikere, som afbrænder og hærger forretninger, kirker, mennesker m.m.

Ligesom samme regering, og i virkeligheden samtlige regeringer i den muslimske verden, er en del af og et led i det system, som dels aktivt lukker for og dels modarbejder den informationsstrøm, der i form af radio, tv og Internet, anses som en naturlig del af hverdagen i Vesten.

Kulturelt betinget nyder totalitær og dermed både undertrykkende og straffende adfærd fremme i muslimske lande.

Derfor kender mange muslimer simpelthen ikke engang til eksistensen af andre religioner, understreges det.

Gennemsnitsmuslimen, der befolker Mellemøsten, Pakistan, og Afghanistan samt Malaja, lande tæt på Rusland, og dele af det gamle Jugoslavien, er simpelthen ganske uvidende, målt efter gennemsnitlig vestlig standard.

Det må desuden anses som et faktum, at hvor islamister trænger frem, er der uro.

Til forskel fra den kristne gud, der sætter mennesket i frihed, straffer guddommeligheden i Islam.

Og tilgiver.

Måske.

Det er værd at nævne, at også imamerne er undertrykt.

Desuden er det for fuldstændighedens skyld nødvendigt at slå fast, at muslimer tror på genfødsel.

Reelt indebærer dette, at de må hele den lange vej igennem adskillige liv førend, de endelig kan øjne håbet om det forjættede land nemlig: Den syvende Himmel.

Hertil får selvmordsfolkene, og andre af samme kaliber, dvs. de der dræber, hærger, plyndrer og voldtager i profetens navn, direkte adgang.

Ud over den store prestige det er at have en martyr i familien, belønnes

afdødes familier som oftest pekuniært.

Dermed udgør Tyrkiet et faremoment.

For når man ikke kan ændre Koranen, må man spørge, om muslimerne nogen- sinde vil acceptere andre religioner?

Hvis lederne støtter Islam som landets religion, kan der være håb.

Håbet skal i så fald begrundes i, at muslimske ledere som følge heraf vil være tvunget til at indgå i dialog:

Men man kan formodentlig tage det ganske roligt, for man bryder sig nemlig ikke om, at det offentliggøres og dermed slås fast som en kendsgerning, at Islam slet og ret udbredes ved sværdet.

Derfor taler man i stedet om dialog, menneskerettigheder og ligeberettigelse.

Ord, der lyder sødt, og derfor stadig falder i god jord i Vesten.

Et andet godt råd vil være, at vi her- hjemme ændrer registreringssystemet som følge af misbrug.

Flerkoneri er tilladt i følge islamiske regler.

Derfor er flerkoneri i virkeligheden udbredt i Danmark.

Uanset, hvad vi tror, håber og mener.

Hvilket blot skal ses som et eksempel på muslimsk tankegang og adfærd.

Denne er ikke beslægtet med vestlig tankegang, som i sin kerne er kristen og dermed ansvarlig.

På den anden side, har Kopterne p.g.a. reglerne vanskeligt ved at få tilknyttet en koptisk uddannet præst til deres kirke. Et forhold, der formodentlig er om

ikke lovstridigt, så dog må ses som og betragtes som et brud på den ellers ud- bredte danske velvilje og forkærlighed for forskelligheden.

Har man i virkeligheden allerede bøj- et sig for muslimske krav på kopternes bekostning?

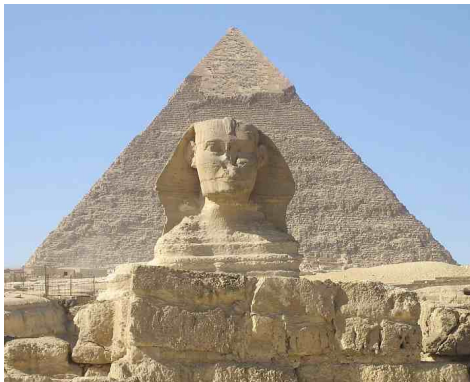
Endelig må det tilføjes, at Det danske Udenrigsministerium på forbilledlig vis har oprettet et såkaldt Dialogcenter for Demokratisering og Samspil i Ægypten.

Dette kan man ved selvsyn forsikre sig om på ministeriets hjemmeside.

Et initiativ, der ikke ses på med milde øjne på de kanter.

Ligesom spørgsmål og kommentarer vedrørende dettes berettigelse af og i pressen naturligvis nyder fremme, men ganske lige så naturligt ikke besvares personligt.

Helst havde dette Center formodentlig foretrukket at leve beskedent i al ube-

Kopternes forfædre byggede pyramiderne 2000 år før den arabiske invasion

mærkethed, i det mindste helst uden at være genstand for nyfiken vestlig op- mærksomhed.

Den bureaukratiske tavshed er en vel- kendt teknik, som med stor forkærlig- hed ses udført af sandheds foragtere, der til gengæld hæmningsløst hylder græn- seløsheden i form af ”Den globalisere- de Verden”.

Islam kan i følge Michael ses som en fredelig religion.

Desværre tolkes en del af den af isla- mister, som hermed sætter betingelser- ne.

F eks. i tilfælde af dialog.

Som udgangspunkt tvinges modparten til at anerkende Muhammed som profe- ten.

Ellers anses modparten for vantro, og således ikke værdig til at indgå i dialog med.

Denne taktik gælder overfor såvel kristne som jøder og samtlige andre religioner.

På Den Danske Forenings vegne, må skribenten af ovenstående endnu en gang konstatere:

Sandheden er ilde hørt.

Og tilføj: At den hverken skal eller nødvendigvis bør høres af børn eller af fulde folk.

Nej, i det omfang disse kan afdækkes forholder Den Danske Forening sig både til kendsgerningerne og til at sige sandheden.

Venlig hilsen

Uredeligt integrationsindeks!

Overskriften er taget fra lederen i no- vember-nummeret af Dansk Arbejdsgi- verforenings nyhedsbrev Agenda.

Baggrunden er, at Agenda har fundet adskillige graverende fejl ved de svar, som dannede baggrund for, at Danmark for nylig havnede som nummer sjok blandt de gamle EU-lande, når det dre- jer sig om integration af mennesker fra den tredje verden.

Det er Institut for Menneskerettighe- der, der har leveret de svar, som tages under behandling af Agenda.

Blandt fejlene, der alle trækker ned i bedømmelsen af Danmark, er:

- Fejlagtig beskrivelse af reglerne for udlændinge, der ønsker at få opholdstil- ladelse for at åbne en restaurant eller

detailhandel i Danmark.

- Forkerte oplysninger vedr. praksis for anerkendelse af udenlandske uddan- nelser og kompetencer i Danmark.

- Forkerte påstande - beviseligt mod bedre vidende - om beskyttelse mod diskrimination ud fra nationalitet.

- Fejlagtig beskrivelse af reglerne for fri proces og tolkebistand.

- Vildledende beskrivelse af støtten til indvandrerorganisationer, hvor et særprincip for driften beskrives, som om det var hovedreglen.

I den ovenfor citerede leder fra Agen- da, der er skrevet af adm. direktør Jørn Neergaard Larsen, karakteriseres Insti- tut for Menneskerettigheders bidrag til

rapporten bl.a. sådan:

"Denne lemfældige og uprofessionelle tilgang til et vigtigt emne er uredelig. Det er også skadeligt for en konstruktiv debat om, hvordan man løfter den svære integrationsopgave."

Agenda er ikke alene om kritikken. Blandt de andre kritikere kan nævnes:

Juraprofessorerne Eva Smidt og Mads Bryde Andersen, samt Torben Tranæs, der er forskningsleder ved Rockwool- fondens forskningsenhed. Efter Tranæs opfattelse er integrationsindekset ubru- geligt til det, som det giver udtryk for at kunne bruges til.

Artiklen kan læses på:

<http://agenda.da.dk/default.asp>

TK

Slaveri

Ordet "slaveri" får de fleste til at tænke på afrikanske slavers forhold i tidligere tiders Amerika. De færreste tænker på det langt mere omfattende slaveri i den muslimske verden, og det er der en god grund til. Muslimernes slaver har nemlig ingen efterkommere.

Afrikanske slaver

I den vestlige kulturkreds blev slaveriet afskaffet med kristendommens indførelse. Imidlertid stiftede vestlige handelsrejsende, som sejlede langs Afrikas vestkyst, bekendtskab med den afrikanske tradition for slavehandel, og mange lod sig overtale af afrikanske høvdinge til at købe slaver, som derpå blev transporteret til Amerika, - men aldrig til Europa.

Længe før denne handel kom i stand, var der etableret handelsruter tværs over Saharaørkenen til de muslimske lande, og denne trafik er fortsat helt til vor tid og er faktisk aldrig helt ophørt. Den dag i dag indfanger muslimske ryttere i blandt andet Sudan sorte afrikanere, som fragtes nordpå til slaveri.

Der er væsentlige forskelle mellem de slaver, som førtes over Atlanterhavet og de slaver, som førtes over Saharaørkenen.

Historikere anslår, at 11 millioner afrikanere blev transporteret til Amerika. De fleste kom til Syd- og Mellemamerika, mens kun 5% kom til USA. Det anslås, at mindst 28 millioner er blevet ført til den muslimske verden.

2/3 af de slaver, som førtes over Atlanten, var mænd, som blev sat til at arbejde i plantagerne. Omvendt var 2/3 af de slaver, som førtes over Sahara, kvinder, som blev brugt som sexslaver.

10% af de slaver, som førtes over Atlanten, døde under transporten. 80 til 90% af de slaver, som førtes over Sahara, døde af tørst og anstrengelse undervejs. Det anslås derfor, at den muslimske slavetrafik har kostet mindst 140 millioner afrikanere livet i løbet af de 1400 år, den har stået på.

Slaverne i Amerika fik efterkommere, som i dag udgør store mindretal. De mandlige slaver, som førtes til den

muslimske verden, blev kastreret; og de børn, som de kvindelige slaver fødte med muslimske slaveejere som fædre, blev næsten alle slået ihjel efter fødslen. Derfor har de 28 millioner afrikanere, som blev ført til den muslimske verden,

mellem 1530 og 1780.

Medlem af Københavns borgerrepræsentation Hamid el Mousti omtalte for et par år siden i en avisartikel marokkanernes angreb på islandske byer i 1627, hvorunder de indfangede 380 unge islændinge, som blev ført til Marokko som slaver. El Mousti berettede ikke om denne hændelse for at undskylde, men fordi han fandt den meget morsom!

Arabiske slavehandlere nåede endog via blandt andet de russiske floder helt til Skandinavien, hvor de opkøbte mange slaver.

Det er handlinger, som direktør for Institut for Menneskerettigheder Morten Kjærum passende kan afkræve den muslimske verden en undskyldning for, når en god anledning byder sig.

ingen efterkommere.

Slaveriet i Amerika er i frisk erindring, fordi slaverne blev behandlet - efter omstændighederne - godt, mens slaveriet i den muslimske verden er glemt, fordi slaverne blev behandlet så grusomt, at de ikke har efterladt sig efterkommere.

Således har Institut for Menneskerettigheder på sin hjemmeside en omtale af slaveriet i Amerika, men nævner ikke med et ord det langt mere omfattende slaveri i de muslimske lande, hvor det oven i købet foregår endnu.

Europæiske slaver

Under den muslimske besættelse af Spanien og Balkan blev en del af den skat, de kristne blev pålagt, betalt i form af slaver, - pigebørn til haremerne og på Balkan tillige drengebørn til tyrkernes janitsjar-korps, som blandt andet havde til opgave at underkue de kristne. Historikere anslår tillige, at nordafrikanske pirater indfangede langt over en million europæere til slaveri i årene

Slaveri i overensstemmelse med Allah

Slaveri er i fuld overensstemmelse med islams hellige skrifter og praktiseres den dag i dag.

I 2002 lykkedes det en sudanesiske pige, Mende Nezer, som blev holdt som huslave hos et saudiarabisk diplomatpar midt i London, at undslippe. Hun har efterfølgende fortalt sin tragiske historie i bogen "Slave: My True Story".

Kilder:

http://www.christianaction.org.za/articles_ca/2004-4-TheScourgeofSlavery.htm

<http://www.answering-islam.org/ReachOut/slavetrade.html>

<http://www.iabolish.com/>

<http://www.arabianews.org/english/article.cfm?qid=132&sid=2>

"Fred" for enhver pris

Al Gore, fredsprisen, regnskoven og den fortiede befolkningsekspllosion

Som bekendt har den norske nobelpris-komité tildelt FN's såkaldte klimapanel, IPCC og Al Gore Nobels fredspris! Så kan man spørge, hvad i alverden har klimaet med »fred« at gøre? Med mindre det virkelige formål er at få os til at opgive al modstand mod ulandenes formeringskrig og demografiske aggression imod os, og få os til at »skamme os« over, at vi ikke »integrerer« tilstrækkeligt mange fremmede – specielt her i Danmark, som ifølge den »moralske« inkvisitions folkeudskiftere ligger helt i bunden i Europa.

Panel uden sagkundskab

Så kommer vi til det officielle grundlag for denne tildeling: FN's såkaldte klimapanel består af 2611 personer, hvoraf højst een procent besidder ægte fagkundskab – resten består af supportere! Her over for står hele 17.000 virkelige klimaforskere, som alle har skrevet under på, at der ikke er noget virkeligt bevis for CO2-teorien, den om de såkaldte »klimagasser«! De hævder faktisk, at Al Gore er en uvederhæftig demagog. Og nogle eksperter har påvist, at der er hele ni grundlæggende fejlopløsninger i hr. Gores film.

Hvis der overhovedet er tale om menneskeskabte klimaændringer, skyldes det langt mere sandsynligt forøgelse! Den kolossale forøgelse i antallet af byboere (fire milliarder flere end i 1945!) og deraf følgende forøgelse af varmeudledningen. Forøgelsen af jordoverfladens varmeopsugning som følge af den enorme regnskovaftbrænding. Forøgelsen af den globale fordampning, forøgelse af vanddampmængden i troposfæren, forøgelse af det globale skydække og deraf den iagttagne forøgelse af regnmængderne!

Regnskoven

I det hele taget har klodens regnskove sandsynligvis en kolossal betydning for dens klima. Vi har måske nu fået en forsmag på det, hvis de afbrændte regnskove har betydet regnens flytning til tempererede områder i verden, der druknes i regn og oversvømmelser. For det skal jo ned – vanddamp-dynen i troposfæren udskiftes jo i løbet af cirka seks uger. Når det ikke længere regner over regnskoven, kommer det ned andre steder. Desto mere, jo mere for-

dampningen – og dermed vanddampen deroppe – er blevet forøget.

Derfor kan vi heller ikke nøjes med, at naturbeskyttelsesorganisationer kun vil sikre fredning af f.eks. 12% af verdens regnskove i fremtiden, som i Brasilien. Det, vi må og skal kræve, er at al regnskov i verden totalfredes, og at al befolkningsvækst i tropiske lande bringes til ophør ved at afskaffe den stupide kvindeundertrykkelsesbaserede overformering under patriarkernes junglelov.

Hvad med befolkningsvæksten?

Når en af disse organisationer beskriver regnskovsfældningens omfang, bruger de mystisk nok kvadratkilometer, mens de, når de beskriver deres mål for fredningen, bruger hektar, der kun udgør en hundreddel af en kvadratkilometer. Hvorfor? Er det for at narre os til at tro, at de udretter langt mere, end de gør? Er de – som alle andre politisk korrekte – blot ude efter at bagatellisere den eneste virkelige trussel mod naturen – den forrykte befolkningsvækst???

Og hvorfor støtter de allesammen FN's sandsynligvis falske klimateori om CO2 – og ikke ét ord om befolkningssekspllosionerne?

Og så er der FN's rolle i disse. Det kan vist desværre blive svært at afvise, at FN lige fra begyndelsen var et redskab for Stalins og Roosevelts ondsindede planer fra 1943 om at multietnisere Europa efter krigen. Og at FN derfor siden har holdt hånden over patriarkernes junglelov, der skabte befolkningssekspllosionerne! Og hvem har gjort mere for at fremme demografisk aggression mod Europa end netop FN ved brug af ulandenes overformering? Men hvilken ret har kosmopolit-mafiaen haft til at

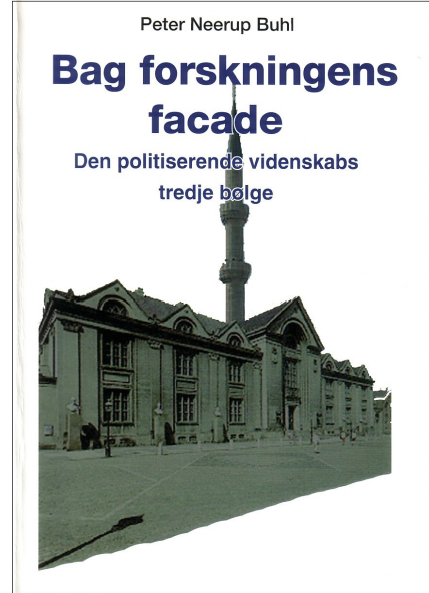
kræve os multietniserede? Hævder det islamofile FN, at formeringskrig og en reelt racistisk kolonisering af vore fædrelande er en ret? Er de splittergale i FN? Men det er helt typisk, at FN vil forbyde kritik af »religioner«!

Ødelæggelsen af Europa

Alle europæere har i virkeligheden grund til at afsky den pseudomoralske inkvisitions hyklere – disse ideologiske gangstere, der skabte befolkningssekspllosionernes fire milliarders forøgelse i ulandene til at få Europas folkeslag rendt over ende og ombragt i en smeltedigels absolutte kaos – med Europas islamisering til følge – for det vil, hvis dette ikke stoppes af en bred repatriering, gå fuldstændigt, som Libyens Gaddafi har proklameret over TV-stationen Al-Jazeera i Mellemøsten 10. april 2006. Muhammedanernes overtagelse af Europa i løbet af få årtier! Og for at sandsynliggøre dette behøver vi blot at fortælle, at endnu en fire-milliarders forøgelse i ulandene er på vej i løbet af højst 50 år – godt hjulpet af den humanitære sektor og FN, der kun er ivrig efter at sænke dødeligheden! Man vil have langt flere end de nu 65 millioner hertil – derfor disse påstande om »klimagasser«, der skal fylde os med skamfølelse.

Bent Jacobsen

Fik du læst Buhls bog om den ensrettede universitetsverden? Bestil den på danskeren@danskeren.dk

Bøger og tidsskrifter

Europa på dødsruten

Gunnar Heinsohn: Söhne und Weltmacht: Terror im Aufstieg und Fall der Nationen.

I en tid, hvor de store diskussioner – om religionernes genkomst som historiske aktører, om civilisationernes sammenstød og om Vestens evige skyld for al verdens fortrædeligheder – lider under manglen på nye argumenter og vinkler, repræsenterer den 63-årige sociologiprofessor ved Bremens universitet Gunnar Heinsohn et frisk pust. Men næppe et, der vil blive budt velkommen af Vestens toneangivende meningsmagere eller regeringer.

Selv om det for længe siden er gået af mode at ville forklare historiens afgørende begivenheder med demografiske udviklinger, er det ikke desto mindre her, Heinsohn har lagt sit arbejde.

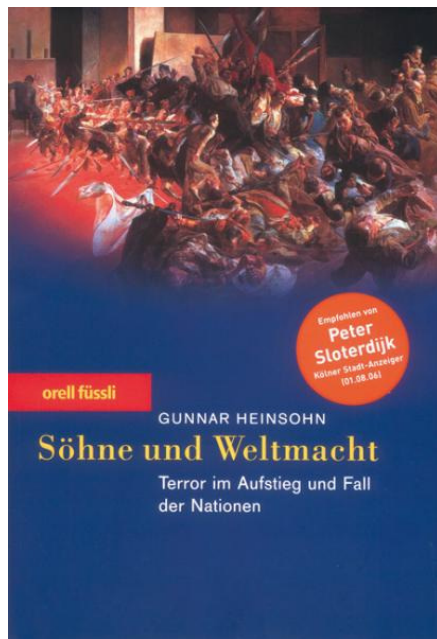
Ungdomspukler

Det er ikke så meget befolkningernes absolutte størrelse, der interesserer ham, som det er andelen af unge mænd i alderen 15-29. Hvis disse unge mænd i den kampdygtige alder udgør mere end 30 pct. af den samlede mandlige befolkning, har samfundet ikke tilstrækkeligt med positioner til at tilfredsstille deres ambitioner om magt, indflydelse, anseelse og adgang til kvinder, og så vil de uvægerligt begynde at slå om pladserne. Enten vil de kaste sig over hinanden eller angribe andre. Resultatet bliver enten borgerkrige, erobringskrige, folkemord, terror eller massekriminalitet, men under alle omstændigheder vil vi opleve massedød, indtil en vis balance er genoprettet mellem antallet af ivrige, hormonproppede unge mænd, og hvad samfundet kan tilbyde af positioner.

Den uro, som ungdomspuklerne afstedkommer, skyldes vel at mærke ikke social nød, sult eller mangel på uddannelse eller jobs. Derfor kan man heller ikke sikre freden ved hjælp af ulands-hjælp. Tværtimod. Den dag de overflø-dige unge mænd får nok at spise, starter krigen. Sultne og uuddannede fører nemlig ikke krig, men lider i stilhed. Fænomener som Al Qaida, talebanerne og talløse andre morderiske og krigeriske bevægelser blandt de muslimske masser udspringer ikke af fattigdom,

men af uopfyldte ambitioner, som ingen vestlig hjælp kan råde bod på.

Sine tanker om ungdomspuklerne og deres indflydelse på verdenshistorien har Gunnar Heinsohn gjort rede for i sin bog "Söhne und Weltmacht: Terror im Aufstieg und Fall der Nationen" (Sønner og verdensmagt: Terror i nationernes opgang og fald). Den udkom i 2003, men blev først rigtig kendt, efter at den prominente tyske filosof Peter Sloterdijk havde karakteriseret værket som lige så nyskabende som Karl Marx' "Kapitalen". Sloterdijk mente således, at bogen kunne bane vej for en ny realisme inden for et felt, som man kunne kalde "demografisk materialisme".

Hold jer væk

Heinsohn har også et godt råd til de vestlige ledere, der sender deres soldater til ungdomspukkel-lande som Irak og Afghanistan, og som nu overvejer at gå ind i Darfur: Hold jer for Guds skyld væk. Vestlige lande med én søn pr. familie skal ikke sende deres unge mænd som kanonføde i ungdomspuklernes uafvendelige myrderier. Skal vi endelig føre krig mod f.eks. Saddam Hussein i Irak eller Al Qaida i Afghanistan, så er recepten et hurtigt slag for at fjerne den øjeblikkelige fjende og derefter hurtigt ud igen. Vi må opgive alle illusioner om

at blive for at skabe fred, orden og demokrati. Fred og ro kommer der under ingen omstændigheder, før de mange millioner unge mænd har raset ud og slået så mange af hinanden ihjel, at ungdomspuklen er afviklet.

De europæiske lande har ganske enkelt ikke befolkningsmæssig baggrund for at føre krig i sådanne lande. Bortset fra Falklandskrigen i 1982 har europæerne ikke vundet en eneste krig siden 1945, understreger han med en vis overdrivelse.

Ulykkeligvis står den vestlige verden netop i disse år over for en gigantisk ungdomspukkel i store dele af den muslimske verden. I løbet af blot fem generationer (1900-2000) er folketallet i de muslimske lande vokset fra 150 millioner til 1.200 millioner – altså en otte-dobling. Til sammenligning er Kinas befolkning vokset fra 400 til 1.200 millioner (en tredobling), og befolkningen inden for det nuværende Indiens territorium fra 250 millioner til 1.000 millioner (en firedobling).

Demografisk kapitulation

Ud over ungdomspukler opererer Gunnar Heinsohn med et begreb, han kalder "demografisk kapitulation".

»Man tager mændene i alderen 40-44 år og sammenligner dem med drengene i alderen 0-4 år. Demografisk kapitulation er, når man har 100 mandlige 40-44-årige over for mindre end 80 0-4-årige drenge. I Tyskland er forholdet 100/50, i Gaza-striben er det 100/464. Jeg har sammenstillet nogle tal for dig, og heraf fremgår, at Danmark er lige på kanten til demografisk kapitulation. Hos jer er forholdet 100/80.«

Hvis indbyggerne i Danmark havde formeret sig så stærkt som de i Gaza (fra 240.000 til 1,4 millioner fra 1950 til 2006 og med en mandlig medianalder på 15,7 år), ville vi i 2006 ikke have haft en befolkning på 5,5 millioner (over for 4,3 millioner i 1950), men på 25 millioner, dvs. mere end Australien og New Zealand tilsammen. I så fald ville Danmarks medianalder for mænd være 15 (mens den i virkeligheden er 39), og der ville være 3,6 millioner mænd i den kampdygtige alder (15-29), mens Danmark i virkeligheden kun har

470.000. (Medianalderen må ikke forveksles med gennemsnitsalderen. At medianalderen er 15, betyder, at der i en befolkning er lige mange, der er ældre end 15, som der er yngre end 15, red.)

Ud over Gaza oplever flere andre muslimske områder det modsatte af demografisk nedrustning, nemlig demografisk oprustning. Det gælder ikke mindst Afghanistan, hvor der er 403 0-4-årige drenge mod 100 40-44-årige mænd, samt Irak (100/351) og Somalia (100/364). Det er således ikke tilfældigt, at de er præget af udbredt og ekstrem voldsanvendelse og vil være det i adskillige år frem i tiden.

Heinsohn har derfor ikke ringeste fidus til den såkaldte "fredsproces" mellem Israel og palæstinenserne. Efter hans opfattelse begik man den fejl under de hemmelige forhandlinger, der startede i Oslo i 1991, ikke at tage hensyn til den palæstinensiske befolkningsekspllosion.

»Man skulle have gjort to ting: Israel skulle have indstillet sine bosættelser, og verdenssamfundet skulle have sagt til palæstinenserne: Fra 1. januar 1992 betaler I selv for jeres børn, ligesom folk må gøre i Libanon, i Tunesien og Algeriet. Hvorfor nævner jeg disse tre nationer? Fordi i disse samfund får en kvinde mindre end to børn i gennemsnit. Havde vi gjort det for 15 år siden, ville vi i dag have set en generation af unge palæstinensiske mænd med ringe tilskyndelse til at gribe til vold mod hinanden eller mod jøderne. Hvis Hamas skulle beslutte at skrive under på en fredsftale, ville de unge vel rive en sådan overenskomst i stykker.«

Religion til tiden

I modsætning til adskillige andre iagttagere af den islamiske og mellemøstlige scene, mener Heinsohn ikke, at man skal tillægge religionen nogen selvstændig betydning.

Religionen spiller ganske vist en rolle, men det er som retfærdiggørelse af noget, man havde i sinde at gøre under alle omstændigheder. De vilde unge, der er opsat på krig og myrderier, tager dét fra deres hellige bøger – om det så er Koranen, Bibelen eller Det Kommunistiske Manifest – der passer i deres kram.

Og mens den morderiske ungdomsbølge passerer, er de unge mænd uimodtagelige for argumenter.

»Falske ideer opstår ikke ud af de hellige skrifter. De unge laver dem selv. Islam skaber ikke islamismen, det gør unge muslimer.«

Efter Heinsohns opfattelse nyter det ikke, at lade de overflødige muslimske mænd komme til Europa. De mangler forudsætninger for at kunne bidrage til værdiskabelsen og ender med at blive en yderligere belastning for samfund, hvor alt for få produktive unge skal betale til de gamles voksende pensionsbyrde. Det er da også karakteristisk, fremhæver Heinsohn, at succesrige lande som USA, Australien og New Zealand satser på helt andre indvandrere.

G. Heinsohn: 80% af verdenshistorien handler om overflødige unge mænd, der laver uro

Underlige prioriteringer

Ikke uden en vis underspillet ironi opregner Heinsohn EU's principper, når det gælder tildeling af opholdstilladelse i Europa: »Vores første kriterium for at lukke folk ind i EU er, om personen har været offer for diskrimination. Næste princip: hvis personen allerede har familie i EU, har han privilegeret adgang. Tredje princip: mennesker, der opholder sig illegalt i Europa, bør legaliseres. Og først som kriterium nummer fire har vi det angelsaksiske princip, at immigranter skal passe til vores arbejdsmarked.

Det er ikke mærkeligt, at unge, hårdt arbejdende mennesker i Frankrig og Tyskland vælger at udvandre. Ikke nok med, at de skal forsørge deres egen aldrende befolkning. Hvis vi tager 100 20-årige, så vil de 70 franskmænd og tyskere derudover skulle forsørge 30 indvandrere på deres egen alder samt deres afkom. Det skaber mismod hos den hjemmehørende befolkning, særligt i Frankrig, Tyskland og Holland. De løber væk.«

I Tyskland er det allerede sådan, at 35 pct. af de nyfødte kommer fra en ikke-tysk baggrund, og ikke-tyskere tegner sig for 90 pct. af voldskriminaliteten.

Af samme grund mener han, at endog de mest pessimistiske befolkningsfremskrivninger for Europa vil vise sig for optimistiske. De regner nemlig med, at

de stadig færre unge tyskere, franskmænd osv. vil blive her og få børn. Men hvorfor skulle de det? De eneste, der er virkeligt loyale mod Frankrig og Tyskland, er dem, der lever af velfærdsydelse. For der er ingen andre i verden, der tilbyder at betale for dem.

»I Tyskland er det allerede sådan, at vi går glip af milliarder og atter milliarder i indtægter, fordi vi mangler kvalificerede folk til at påtage sig opgaverne. På den ene side har vi to millioner stillinger, som vi ikke kan besætte, og på den anden en velfærdsafhængig befolkning på seks millioner, og der er ingen udveksling mellem de to. Velfærdskontingentet vokser hvert år pga. de nye babyer, men de ledige jobs bliver ikke besat. Der er tale om to forskellige lande, som er radikalt lukket for hinanden.«

Farvelfærd

Velfærdsstaten bliver vi nødt til at tage afsked med inden ret længe – ganske enkelt fordi den opmuntrer til en tilvækst af mennesker, der vil ligge staten til byrde. »Tag det tunesiske eksempel. En kvinde i Tunesien får 1,7 børn. I Frankrig får hun måske seks, fordi den franske regering betaler hende for det. Det er selvfølgelig ikke meningen, at pengene skal gå til tunesere, men franske kvinder vil ikke røre disse penge, hvorimod de tunesiske gerne vil.«

»Vi bliver nødt til at sige, at der er kun én kategori af folk, der kan regne med hjælp fra regeringen, og det er de mentalt eller fysisk handicappede.«

kultur@jp.dk

Fakta: Gunnar Heinsohn

- Professor i sociologi ved universitetet i Bremen.

- Født 1943 i Gotenhafen (Gdynia) som søn af en ubådskaptajn, der omkom, inden sønnen blev født.

- Studerede sociologi, psykologi, historie, religionsvidenskab og økonomi ved Det Frie Universitet i Berlin.

- En mere detaljeret gengivelse af Gunnar Heinsohns ideer kan læses på: www.sappho.dk/Nr.%206%20maj%202007/kontinent.html.

Ovenstående artikel af Lars Hede-gaard blev bragt i Jyllands-Posten 6/7 2007 og genoptrykkes med forfatterens tilladelse.

Opgør med myter om kolonimagternes "skyld"

Bernard Lugan:

Pour en finir avec la colonisation.
(Éditions du Rocher, 2006. 386 sider.
22 euro).

Den franske historiker Bernard Lugan var professor på Rwandas universitet 1972-83. I sin seneste bog gør han godt og grundigt op med myten om, at Vesten har "udbyttet" ulandene, og at deres nuværende problemer er de tidligere kolonimagters skyld.

Lugan forsøger også at forklare den tilsyneladende gåde, at Tyskland lå i ruiner i 1945 og i dag er et af verdens mest velstående lande, mens det i de fleste afrikanske stater går værre end i kolonitiden. Ulandshjælpen har trods alt været langt større end Marshallhjælpen. Forskellen ligger i måden, den historiske arv er blevet forvaltet på, og den er helt de enkelte folks eget valg og ansvar.

Afrikansk slaveri

Det meste af bogen er en grundig historisk gennemgang, hvor Lugan viser, at afrikanerne selv gik i spidsen hvad angår slavehandel og magtmisbrug. Slaveri er blevet bekæmpet pga. kolonialismen, ikke på trods af den. Afrika var før europæernes fremmarch det stik modsatte af en fredelig og harmonisk verden. Dér har værdisættet altid heddet den stærkestes ret og slavementalitet, hvilket ifølge Lugan gør kontinentet immunt for fremskridt og demokrati i vestlig forstand.

I sin detaljerede gennemgang af især den franske politiske debat i 1800-tallet dokumenterer Lugan den udbredte modstand, der var mod kolonialismen, især fra "højre" og nationalister, som ville koncentrere sig om Frankrigs egne problemer, mens kolonialisme-entusiasmen kom fra venstrefløjten, der ville nedbryde grænser og udbrede Revolutionens idealer globalt. Endnu i 1931 forsvarede præsidenten for den franske Menneskerettighedsliga kolonialismen med ordene: "At give folkene kendskab til menneskerettighederne er ikke udtryk for kolonialisme, men for broderskab." Den franske antislaveri-forening hyldede ud fra samme logik hårdhændede generalers indsats i kolonierne.

Selvfølgerlig kunne der også være grund til hårdhed, fx da kinesere myrdede den tyske konsul v. Ketteler. Da gav kejser Wilhelm straffeekspeditionen følgende ord med på vejen: "Ingen nåde! Ingen fanger! Der er tusind år siden, at hunnerkongen Attila skabte sig et stort navn i historien og i legenderne. Således vil De kunne indprente Kina tyskernes navn for tusind år på en måde, så ingen kineser nogen sinde igen vil turde komme en tysker på tværs." Gid vore ledere i dag turde tale ligeså mod muslimske terrorstater!

Kolonimagternes positive indsats

Men kolonimagternes indsats var generelt positiv og førte til, at mange indfødte i kolonierne ville kæmpe for deres kolonisator i 1. og 2. verdenskrig. Lugan viser, hvordan disse "glemte" ofre i

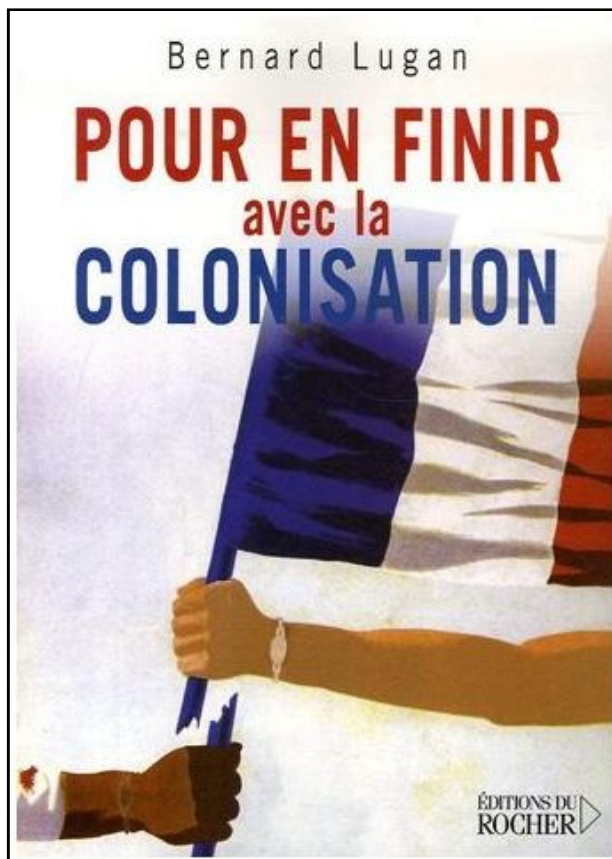
tegn. På den måde var det rammende, at da algeriske nationalister i 1945 foranstaltede oprør, fordømte det franske kommunistparti dem som provokatører i Hitlers sold.

Afkoloniseringen

Efter 2. verdenskrig opstod problemet med afkoloniseringen og de indfødtes ligeberettigelse. Den ledende venstreorienterede humanist Édouard Herriot udtalte da i Nationalforsamlingen: "Hvis vi giver lige rettigheder til koloniernes folk, vil vi blive vore koloniers koloni." General De Gaulle fastslog: "Vi er først og fremmest et europæisk folk af hvid race, med græsk og latinsk kultur og kristen religion. Forsøg på blande olie og eddike. Ryst flasken. Efter et øjeblik adskiller de sig på ny. Araberne er arabere, franskmændene er franskmænd. Tror De, at det franske folk kan optage ti millioner muslimer, der måske i morgen er tyve millioner og i overmorgen fyrre!"

At gøre Algeriet til en integreret del af Frankrig var et umuligt multikulturelt eksperiment, og det havde været Vestens død at opretholde enheden med kolonierne. Både demografisk og økonomisk. Lugan viser detaljeret, at stik modsat påstanden om kolonimagternes "berigelse" til ulempe for "udbyttede" kolonier var koloniperioden en entydig fordel for disse og en ulempe for Europa. Fx Holland var ikke blevet moderniseret, hvis det fortsat skulle have brugt en stor del af sine midler på jernbaner på Java, dæmninger på Sumatra, at støtte nellikedyrkning på Molukkerne, at betale børnepenge til Borneos polygame familier etc. Frankrig investerede 1945-58 1.700 mia. franc i kolonierne, heraf 800 i Afrika. 60 % af investeringerne gik til transport. Lugan leverer lange lister med de goder, kolonierne fik tilført: Sygehuse, skoler, elværker m.m.

For private investeringer var kolonierne næsten ligegyldige. Langt under 10 % af franske private investeringer blev foretaget i landets kolonier. Men for statsfinanserne var de et bundløst kar. Samtidig købte Frankrig koloniernes produkter til i snit 25 % over markedsprisen for at hjælpe. Alligevel var Alge-

dag helt dominerer mindehøjtideligheder, så det store flertal af soldaterne, der kom fra Europa, nu forbigås nærmest i tavshed. Han beskriver også det paradoks, at mens kolonimagterne var bevæget af universalisme, var det de indfødte oprørere i kolonierne, der blev fortalere for adskillelse og differentiering, fx L. Senghors "négritude"-bevægelse. Racister med omvendt for-

riet siden 1935 ude af stand til at ernære sig selv. Kun import betalt af Frankrig hindrede hungersnød.

Koloniseringen af Europa

Men den største ulempe begyndte først at vise sig i slutningen af kolonitiden og tog fart siden hen. Pga. ligeberettigelsen og "forpligtelsen" over for kolonierne tog bl.a. Frankrig muslimsk arbejdskraft ind, selv om arbejdere fra fattigere europæiske lande stod i kø. Dermed fik man samtidig rent arbejdsmæssigt en mindre værdifuld styrke, der ikke var behov for: Ud af de 110.000 algeriere, som i 1950 boede i Paris-

området, var 50.000 uden regelmæssig beskæftigelse. Ud af de 300.000 algeriere, som i 1957 boede i Frankrig, var 100.000 arbejdsløse.

Senere modtog Europa højtuddannede fra de tidligere kolonier, men disse tøver Lugan ikke med at kalde "desertører", fordi der er hårdt brug for dem i hjemlandene. Han hæfter sig ved det paradoks, at de samme personer i de europæiske eliter, som tidligere kritiserede kolonialismens "udbytning", nu går i spidsen med støtte til den indvandring, som ganske fatalt berøver ulandene deres mest værdifulde humankapital – og det sker ganske infamt under på-

skud af "humanisme", "tolerance" og "kamp mod racisme"!

I sine afslutningsord spørger Lugan, hvad vi dog nu skal gøre med den igangværende omvendte kolonisering? Man kan ikke som med kolonierne afskære de multi-etniske områder midt i Europa. Kun én ting er for ham sikker: Ingen kolonisering varer evigt. Den franske varede i 130 år, den portugisiske i 400 år, og muslimernes i Spanien i 700 år. Den nuværende vil også blive bragt til ophør.

Peter Neerup Buhl

Advarsel mod sproglig globalisering

Budstikken.

Nyt om dansk-nordisk sprog og sprogrøgt.

(20 sider/nr. Udgivet siden marts 2007 af Modersmålskredsen, www.modersmaalet.dk).

Har man magt til at kontrollere sproget, har man magt til at styre virkeligheden. De forsøg, der i disse år gøres for at devaluere det danske sprog – bevidst og ved lige gyldighed, eller måske snarest ved bevidst lige gyldighed – er en del af det samlede forsøg på at afmontere nationalstaten. Som Christian Nicholas Eversbusch skriver i første nr. af dette tiltrængte tidsskrift, må vi "kravle op af den engelske sovs; ellers vil der på længere sigt slet ikke være noget 'os'. Fællesskabet bor i sproget."

For ca. 100 år siden kæmpede nationaltsindede forskere sjovt nok for mere brug af engelsk i den intellektuelle verden. Det var et led i kampen mod "germaniseringen" og den dominerende brug af tysk blandt de lærde. Denne var et aspekt af den truenede tyske overmagt, som da bragte Danmarks eksistens i fare.

Siden da har engelsk imidlertid vundet overhånd på alle livsområder i en sådan grad, at det er ved at opløse det danske sprog. Ikke kun via ufordøjede fremmedord, men også ved at gøre danske sprogbrugere hjælpeløse, når de skal

formulere sig forståeligt for ikke at sige præcist og korrekt på deres modersmål. Denne hjælpeløshed bliver derpå via det

forarmet modersmål iblandet brokker af det dominerende andetsprog.

Denne udvikling vender "Budstikken" sig imod med saglighed og klarhed på alle områder. I bladets nr. 2 gennemgår ansvarshavende redaktør Arild Hald Kierkegaard undersøgelser, der viser, at danskerne langt mere end folk i de andre nordiske lande bruger og accepterer engelsk i sproget. Det er altså ikke en

sekt fantastier, der står bag Modersmålskredsen. De fremfører blot det rimelige krav om, at vi viser samme respekt for sproget, som man gør andre steder.

Men her i landet fremkalder den slags hensyn blot et dumt grin, for den danske manglende selvhøjtidelighed er slået om i en selvydmygelse, der ikke mindst anføres af vore officielle

"sprogrøgttere", som tilhører den pseudoprogressive fløj. Det nationalkonservative modspil fra Modersmålskredsen fortjener derfor al mulig opbakning.

Peter Neerup Buhl

Visioner for Vestens undergang i "verden"

Akbar Ahmed & Brian Forst (red.):
*After Terror:
Promoting Dialogue among Civiliza-
tions.*
(Polity Press, 2005. 196 sider. \$ 19,95).

På omslaget af denne bog reklameres med, at 28 af verdens "mest anerkendte tænkere" her skriver om, hvordan man kan modvirke den herskende "fatalistiske hellig krig-tankegang". Bogen drøfter "årsagerne til og følgerne af 11. september".

Der leveres rigtig mange smukke ord og drømme; skrives i generelle vendinger om, hvor dumt folk har opført sig og opfører sig, og om, hvor dejlig verden kunne være, hvis alle kunne respektere hinanden. Det er tankevækkende, at "nogle af verdens ledende offentlige personer, forskere og religiøse ledere" betragter deres samling af skåltaler som et væsentligt bidrag til verdens fremtid.

Kofi Annan, Desmond Tutu og andre af forfatterne noterer, at det er galt, når religion og politik blandes sammen, og at religion ikke bør brændemærke vantro, men en præcis påpejning af, hvem og hvad der mest trænger til at reformeres, undgås - får kritikken en konkret adresse, hedder den som regel George W. Bush.

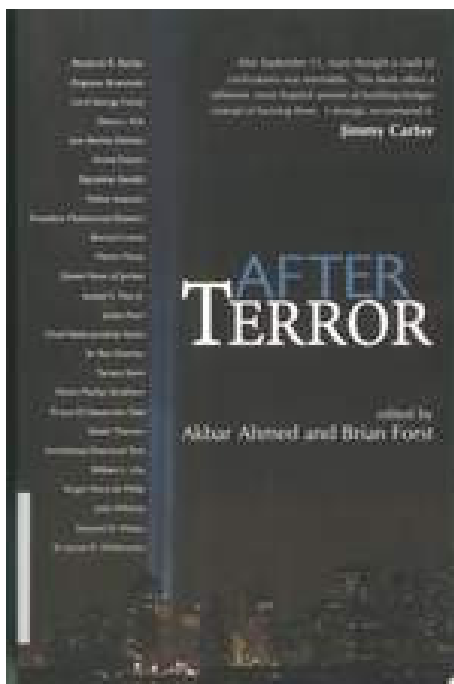
Det gennemgående skræmmeeksempel i bogen er dog Samuel Huntington og hans teori om "civilisationernes sammenstød". Altså i stedet for at analysere de virkelige årsager til dette faktisk eksisterende sammenstød, angriber man budbringeren...

I forsøget på at skabe "en bedre verden" prøver forfatterne desperat at dele sol og vind lige. Tutu skriver fx typisk: "Terrorister er tilfældigvis nogle gange kristne, nogle ganske muslimer, nogle gange jøder osv. Terrorismens årsager ligger ikke i deres tro, men i diverse omstændigheder: Uretfærdighed, undertrykkelse, fattigdom, sygdom, sult, uvished m.m. For at bekæmpe denne terrorisme bør vi ikke dumt tale om 'korstog' mod denne eller hin tro, men vi bør fjerne de tilgrundliggende årsager, der driver folk til i desperation at begå så desperate handlinger."

Forfatterne er ikke i tvivl om, at de har opskriften på en bedre verden - at de kan styre den meget bedre end de aktuelle ledere - og at deres arbejde for verdensfred og harmoni er "Guds arbejde" (som Tutu direkte skriver!). Ikke overraskende anbefaler FN's undergene-

ralsekretær for kommunikation og information, Shashi Tharoor, at medierne bedriver antiracistiske kampagner og udstiller "racismens og den religiøse fundamentalismes rædsler" (s. 53). Ud fra dén cocktail anes, at det kritiske lys ikke særlig skal rettes mod islam. Så ville folk jo kunne blive "racister".

Adskillige af de ledende muslimer blandt bogforfatterne, bl.a. Irans fhv. præsident Khatami, roser tværtimod islams fredselskende væsen. Herunder Jordans dronning Noor, der desuden skriver, at vi ikke står over for et civilisationernes sammenstød, men over for "civilisationens ældgamle kamp mod umenneskeligheden". (I hvilken grad humaniteten i dag er fordelt mellem civilisationerne, kommer hun dog ikke mere præcist ind på).

En af bogens forfattere hævder, at den sande helt ikke er dén, der besejrer sine fjender, men dén, "der gør en fjende til en ven". Hvordan skulle omverdenen have håndteret dette bud over for fx nazisterne? Fodnotepolitikere i firsernes Danmark forsøgte at udleve budet over for Østblokken, men ville man mon have fået tak fra denne, dersom Danmark var blevet invaderet?

Således opløser de smukke fraser sig i rent vrøvl og katastrofe i den virkelige verden, fordi det altid er ens egne, forsøget på at efterleve næstekærlighedsbuddet politisk går ud over: Nemlig når fjenden opdager og udnytter svagheden

og magttomrummet. "Den, der vil fred, må forberede sig på krig," er faktisk den mest næstekærlige politiske formular, idet den i modsætning til skønmalerierne nemlig ikke bare lader fjenden få frit løb. Ikke mindst derfor er fortalere for en mere "menneskelig" politik i kontrast til realpolitikken så irriterende: Ikke alene har de reserveret godhedens stempel til deres egen metode, men trods fiasko på fiasko indser de ikke, at for de konkret eksisterende mennesker er magtbalance og at enhver svarer sit blandt nationerne faktisk dét, der giver størst mulig lykke for flest mulige.

Et af bogens bidrag slutter med det selvbekræftende udsagn: "Der er to slags mennesker i verden: De, der opdeler folk i to typer, og de, der ikke gør det." Hyppigere bruges formuleringen, at der er "medfølelse" og "fordømmende" mennesker. Hvilken gruppe, de skrivende skønånder hører til, er de tydeligvis ikke selv i tvivl om (hvorved de jo ryger over i den modsatte kategori). De forsøger at sætte "det tredje parti" (over for en konflikts to parter) op på en piedestal - det tredje parti, hvorfra mæglerne og forsoningen skal komme, hævet over stridspunkterne. Men ved at gøre sig til ambassadører for en verden uden stridende parter har de jo selv i høj grad involveret sig. Ikke mindst kommer de igen og igen til at kritisere den angrebne part som skyldig i krigen (når ofret ikke vender den anden kind til og søger efter "årsager" osv.).

Hvilken part i civilisationernes aktuelle kamp, der efter forfatterens mening igen og igen bør lade nåde gå for ret, fremgår klart. I planerne for verdensstaten (s. 177) indgår sigende, at "intet amerikansk barn nogen sinde igen skal sove trygt i sin seng, hvis børn i Bagdad, Karachi eller Nairobi ikke er trygge i deres. Europæere må ikke være stolte af friheden, hvis folk andetsteds er ydmyget af underkastelse." Der placeres kort sagt reelt en knusende byrde på de, der evner at holde orden i eget hus.

Hvis Vesten skal overleve, er det så vist ikke "verdens ledende offentlige personer, forskere og religiøse ledere", der skal sætte dagsordenen, men personer, som nøgternt og uden sentimentalitet kan se, hvor vore livsinteresser er truede, og som ved at forsvare dem.

Peter Neerup Buhl

Farvel til det multikulturelle samfund

Stefan Luft:

Abschied von Multikulti.

Wege aus der Integrationskrise.

(Resch-Verlag, 2006. 477 sider. 19,90 euro).

Denne bog er sprængfyldt med dokumentation, mest fra Tyskland, om multikulturalismens fallit. Dr. Stefan Luft fra Bremens universitet opsummerer nøgternt og med over 1.500 litteraturhenvisninger udviklingen på alle samfundsområder siden 1960'erne til i dag.

I Tyskland er situationen den, at storbyernes befolkning under 40 år fra 2010 for flertallets vedkommende vil være indvandrere. Det bliver altså tyskerne, som så må integreres. For år 2050 er det moderat beregnet, at udlændinge på landsplan vil udgøre 38,1 % af de 0-20-årige. Hvad resultatet bliver, anes allerede i Frankrig, hvorfra Luft citerer en forhv. leder af SOS-Racisme, der nu siger, at "selv de mest radikale politiske bevægelser, den ekstreme venstrefløj, ikke længere sætter foden i disse områder", dvs. i de belastede indvandrerkvarterer, "fordi deres diskurs ikke længere fungerer her. Disse områder er uden for enhver diskurs. De befinder sig uden for nationen, uden for normaliteten. Ingen vover sig derhen. Disse forstæder er ikke et sted for studier, som fabrikkerne var i 1970'erne, hvor sociologer udforskede arbejds miljøet. Forsøger de det her, får de halsen skåret over."

Besyderligt nok afviser Luft kortfattet, at Europa år 2100 vil være muslimsk, hvilket ellers fx den ledende islam-ekspert Bernard Lewis har hævdet. Man kan kritisere Luft for, at han fortæller sig for meget i detaljer i stedet for at uddybe de overordnede udviklingslinjer. Hvad angår det fx os, hvordan muslimer klarer sig i skolen, når grundskolen er, at de overhovedet er her?

Men selvfølgelig er der mange interessante og talende aspekter. Fx afdækkes de tyske myndigheders totale svigt i 1970'erne, da de af "humanitære årsager" ikke ville tvinge fremmedarbejderne hjem. Luft gør dog op med indvandringshistorien som en "lidelses-historie" for de implicerede: Indvandrerne har som alle andre handlet i egen interesse og fik stort udbytte af arrangementet. Og det hele var planlagt: Den daværende tyrkiske præsident Süleyman Demirel erklærede i 1994: "For udrej-sen af 60 til 70 procent af de cirka tre

millioner tyrker i Europa var jeg i 60'erne og 70'erne ansvarlig, fordi jeg altid har villet have en lobby i Europa."

Særlig interessant er Lufts gennemgang af forskning, der viser, hvor signifikant dårligere muslimer klarer sig end andre indvandrergrupper. Med rette piller han den ideologi fra hinanden, der gør folks hverdags erfaringer til suspekt fremmedfjendtlighed og gør "islamofobi" til problemets årsag og ikke til en naturlig reaktion på problemerne med muslimer.

Luft viser også multikulturalismens beslægtethed med marxismen som tros-system. Med citater dokumenterer han, hvordan fiaskoerne i den virkelige politik hele tiden omfortolkes som blot et resultat af dårlig udførelse, aldrig som en konsekvens af, at den grundlæggende ide om sammenblandingen af kulturer er gal.

Luft afviser stringent sammenligningen af europæeres sammenhold i udlandet med indvandrernes ghettos i Vesten: I det førstnævnte tilfælde er der kun tale om folkloristisk samvær, i det sidste om en fuldstændig, fjendtlig afsondring fra det omgivende samfund (bortset fra hvad angår ressourcetilstrømningen fra det).

Desværre konkluderer Luft ikke, at ballet nu er forbi og hjemrejsen forestående. Tværtimod kritiserer han den politik, som stadig nægter, at Tyskland er et indvandringsland, og vil fastholde indvandrerne i deres eget miljø for at lette en fremtidig hjemrejse. Herimod kommer Luft med nye "integrations-

forslag", der dog blot er en strammere udgave af de kendte, med de sædvanlige råb på flere ressourcer.

Luft har dog ret i, at det er urimeligt at forlange integration af indvandrerne, hvis tanken er, at de engang skal hjem. Men løsningen er da konsekvent at afvise enhver "integrationspolitik". Ikke mindst må tildeling af statsborgerskaber forkastes. Luft dokumenterer, at de ingen positiv integrerende virkning har: Kun 7 % af de indvandrere, som har fået tysk statsborgerskab, angiver, at de har fået det, fordi de føler en nær tilknytning til Tyskland.

Men anvindet fortsætter: Siden år 2000 er der i gennemsnit indvandret 280.000 personer årligt til Tyskland. Under sådanne vilkår må selv de største anstrengelser for at opretholde samfundets love og demokratiske normer i længden føre til fiasko. Det er en illusion at som Stefan Luft afvise det multikulturelle samfund, men opretholde en stor og voksende fremmedtilstedeværelse. Der er tale om en pakkedløsning: Alt eller intet. Resten er besnærende teori, som intetsteds er lykkedes i praksis. "Der er ingen grund til resignation eller kapitulation", skriver Luft i sine afslutningsord. Nej, så vist ikke, men det betyder ikke, at det er nødvendigt at prøve endnu hårdere på Sisyfos-opgaven at integrere indstrømmende muslimer. Det betyder, at planen om masse-repatriering aldrig må opgives.

Peter Neerup Buhl

DDFs jubilæumsbog tilsendes frit ved indsættelse af 100 kr. på giro 454-7551. Anfør "20 år" ved bestillingen.

Mens Europa sov

Bruce Bawer:

While Europe Slept.

(Doubleday, 2006. 256 sider. \$ 23,95).

"Fjenden vil altid ramme dig, hvor du tror, at du er mest sikker." Husband E. Kimmel, admiral, Commander in Chief, Stillehavsflåden, Pearl Harbour.

Hvad har det ovenstående udsagn at gøre med en boganmeldelse? Intet, naturligvis! Hvis man er dum. Hvad har Kaptajn Ole Arvad Jensen, SAS, der med ren professionalisme, landede et fly med tekniske problemer d. 10. september i Aalborg, at gøre med denne boganmeldelse? Intet! Eller hvad?

En tid efter at Admiral Kimmel så sin flåde sænket, brændende eller ukampdygtig, fik han et telegram, i øvrigt fra det civile net, at hans flåde kunne forventes angrebet fra Japan. Han blev naturligvis fyret efter denne forestilling. Dengang var man ikke klar over muligheden af at tilsvine overordnede officerer for egne fejl og mangler. Man fyrede dem bare. Kaptajn Arvad Jensen kan måske se frem til et tidligt otium i henhold til SAS? Den glimrende håndtering af nødsituationen, som Kaptajn Arvad Jensen præsterede, betyder intet i det store regnestykke.

Hvad har vi dog gjort, siden de hader os så meget? Udsagnet er standard i Europa. De, der hader os, er "elitens" kæledyr. Hadet kommer kun fra os. Tyskerne, danskerne, spanierne og alle de andre, der ikke ser åbenbaringen i det multihandicappede helvede, der er "elitens" projekt.

Professor Bent Jensen citerede Lenin for at sige: "Intellektuelle er nationens lort".

P.J. Buchanan skriver, at Lenin foragtede: "de nyttige idioter" og "the infantile Left".

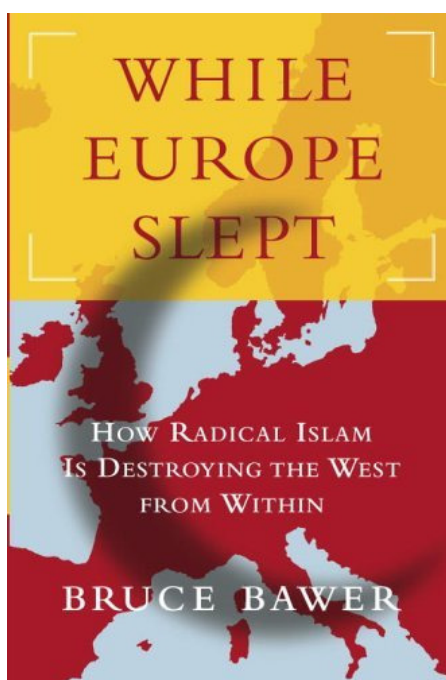
Michael Jalving har skrevet en bog, der hedder: "Ret og Magt". Heri laver han fiktive samtaler med Europas statsmænd og filosoffer. Nicolo Macciavelli er den første, der bliver interviewet. Hvad mener De, at politikerens første opgave er? Politikerens primære opgave er at beskytte sin befolkning. Uden befolkning, ingen nation og dermed ingen brug for fyrste eller regent. Befolkningen er forudsætningen for nationen. Sekundært er det politikerens opgave at skabe de bedste livsvilkår for sin befolkning. Det sidste, det tertiære, er, at politikerens skal studere, ikke vejen til paradiset, men vejen til helvede, for der

ved at undgå at betræde den.

Bruce Bawer redegør for, at Europas, selvudnævnte "elite" er uden evner, format eller mod. De er årsagen til det tiltagende selvhad, der stammer fra kulturmarxismen, hvis brændstof er "kritisk teori". Hvilket medfører kulturpessimisme, som igen er målet: At ødelægge vestlig kultur.

Bawer redegør for, at samtlige "eliter" i Europa er på spanden. De er alle ramt af deres egen retorik.

Og argumentation: Israel og Amerika er alle problemers moder. Ikke psykopater fra Mellemøsten.

"Eliterne" kæfter op om fattigdom trods det faktum, at Amerika har 4 % af klodens befolkning og producerer 30 % af klodens BNP. Muhamedanerne udgør mere end 20 % af klodens befolkning, men står for 2 % af klodens BNP. Johannes af Damaskus sagde det allerede i forne tider. Der findes vel omkring 20 millioner jøder tilbage på kloden. Disse har modtaget et 3-cifret antal Nobelpriser.

Selvsagt i naturvidenskab. En øvelse, der er en by i Mellemøsten for en muhamedaner. Ingen af dem har fået den i denne disciplin. Nogensinde.

Det var så de indledende øvelser til det, der er min egentlige anmeldelse af Bruce Bawers bog.

Bawer er meget slem, idet han angriber den almindelige dhimmificering, der nu er højeste mode i ALLE vestlige demokratier. Ingen kan fatte, at der er nogen,

der hader dem så voldsomt, at de vil slå børn og ældre ihjel. Så vidt jeg husker, var belejringen af Wien ikke et resultat af Amerikas udsultning, og Israels udbytning af muhamedanere. Mere end 150.000 muhamedanere omringede Wien. Mere end 8.000 civile blev slagtet. Det var dem, der ikke nåede i ly af Wiens beskyttende mure. Det er her, "eliten" sædvanligvis dyrker "dialog" med muhamedanerne. Knap 25.000 soldater fra Polen og Tyskland, under kommando af Jan Sobiewski, nedkæmpede muhamedanerne. Et styrkeforhold, der siger 1 : 6. Det skal "eliten" naturligvis undskylde. Trykker man en politiker på maven, så er svaret: Tolerance, Diversitet og Dialog.

Taler man om angrebet på Malta i 1565, er det udtryk for ekstrem racisme. Her var forholdet 700 riddere af Johannitterordenen mod 40.000 muhamedanere. 1 : 57. Her må EU virkelig undskylde for manglende tolerance, diversitet og dialog. Jean Parisot de la Valetta gav navn til Maltas hovedby/stad. Det må vel også undskyldes? Da Fort Elmo blev erobret af muhamedanerne, blev alle riddere halshugget som et tegn på tolerance. Både de døde, de sårede og dem, der havde overgivet sig. Da Valetta blev bekendt med dette, beordrede han alle muhamedanske fanger halshugget, hvilket Torkil Højer og Vagn Greve og Bjørn Ævlquist kan få en sag ud af.

Derefter blev de afhuggede hoveder skudt ud af kanonrør, tilbage til egne linjer. Som Valetta sagde: "Der vil give dem en lærestreg i humanitet." Her er naturligvis noget, som EUMC kan sætte tænderne i: ren racisme, endda hvid. Stasi-Beate må være elleveild?

Bruce Bawer skriver uden patos. Han noterer sig bare, hvad den almindelige situation er. Han skriver på baggrund af Logos. Som amerikaner i Europa har han boet i Holland og Norge.

Han er delvis uforstående over for det, han ser. Lige gyldigheden med den daglige vold, som ingen søger at stoppe, hverken civile, politibetjente eller politikere. En total lige gyldighed, der stammer fra den "elite", som intet kan. En psykose som Hans Magnus Enzensberger beskriver det i "Skrækkens mænd". Europa er i Weimar-republikken anno 2007. Multihandicappet, både på sjæl og legeme.

Handlingslammet, på grund af egen ideologi. Uden vilje til at redde sig selv. Og befolkningen truer man med fæng-

sel, hvis de siger deres mening. En socialfascist i Bryssel har dekretet forbud mod en demonstration mod muhammedanismen. Et eklatant brud på europæisk civilisation og ret.

Det er denne type fascist, der styrer det Europa, som Bruce Bawer skriver om.

Tilbage til fortiden. Det var ikke Admiral Kimmel, der var årsag til angrebet på Pearl Harbour. Han fik lov til at "carry the can". Det var hans skyld.

Kaptajn Arvad Jensen kan se frem til fremskyndet pension, trods sin udmærkede håndtering af en fejlbehæftet flytype. En flytype, der er købt af uvidende typer. Individuer, der ikke aner eller ejer indsigt i flyvningens virkelige verden.

Kong Sobiewski drev tyrkerne på flugt fra Wien i 1673

Islam har intet med terrorisme at gøre. Det er den politiske klasses svar.

AERODYNAMIK HAR INTET MED LUFTFART AT GØRE ?

Nazisme har intet med anden verdenskrig at gøre.

Mein Kampf var et skrift om fred og retfærdighed.

Das Kapital var et skrift om fred og retfærdighed.

Koranen var et skrift om fred og retfærdighed.

Således slutter min læsning af Bruce Bawers bog: "While Europe Slept".

I kan jo selv fantasere videre.

Niels H. Jørgensen

Film og TV

Som Danmark kunne have været

Far til fire- gi'r aldrig op
Instruktør: Claus Bjerre
Nordisk Film, 2005

D. 20/10 viste TV2 den nye udgave af den populære Far til fire-serie fra 1950'erne "Far til fire – gi'r aldrig op". Filmen havde premiere i biografene to år tidligere uden at det vakte min opmærksomhed. Dels er mine børn ovre målgruppe-alderen, dels ser jeg med stor skepsis på sådanne forsøg på at leve højt på fordums succes.

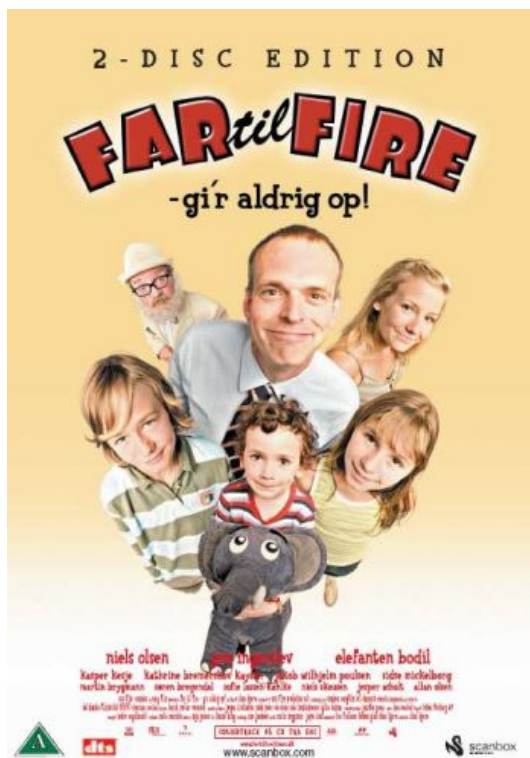
Men jeg må tilstå, at vi alle i min lille kernefamilie blev positivt overraskede. Filmen er absolut underholdende. Genoplivningen af den gamle Far til fire er på ingen måde anstrengt, og alle medvirkende spiller deres roller godt.

Hovedhandlingen går ud på, at familiefaderen bliver fyret, fordi en ny chef i firmaet ønsker en yngre og moderne afløser. Hele familien går så i gang med at "modernisere" faderen, så han ender med ikke blot at få jobbet igen. Han får oven i købet sin nye chefs stilling – på dennes egen opfordring.

Undervejs fremstiller Lille-Per pengesedler på familiens printer for på den måde at bidrage til familiens anstrengte økonomi, hvilket fører til, at politiet møder op i det lille hjem. Ligeledes må Ole, Søs og Mie igennem nogle problemer, der, som man kan forven-

te, ender som de skal i en rigtig familiefilm.

Jeg tænkte bagefter over, hvad der gjorde, at denne nutidige film i den grad formår at formidle rigtig dansk familiehugge, og det slog mig da, at vor tids utryghedsэлемент var aldeles udeladt fra filmen.

Filmen indeholder ingen af de tørklædepiger, som fylder de fleste af os med en blanding af væmmelse og medlidenhed, og der optræder ingen voldelige

"utilpassede" muhamedaner-drenge fra Mellemøsten. End ikke blandt de mange børn i Mies skole ser man én eneste "tosproget".

På det punkt er filmen derfor temmelig urealistisk. Den får seerne til at glemme alle de ubehageligheder, som tankeløse politikere har belemret os sagesløse danskere med igennem de seneste 30 år. Den viser os, hvordan Danmark kunne have været, hvis det ikke lige havde været for den såkaldte kulturberigelse – og som Danmark kan blive, hvis der kommer gang i repatrieringen.

Kulturradikale elementer i Politikens Hus og omegn taler med foragt om 1950'ernes idyl og om Morten Korchs harmoniske univers, hvor unge mennesker, som elsker hinanden, ender med at få hinanden.

Nu kan de så triumfere over at have fået indført hellig krig, tvangsægteskaber og "æres"drab som en del af vor hverdag.

Derfor er det kun på film, at Lille-Per i dag kan undgå at blive truet eller banket af de såkaldte tosprogede.

Men det positive ved den nye Far til fire-film er, at den viser os, hvordan Danmark kunne have været.

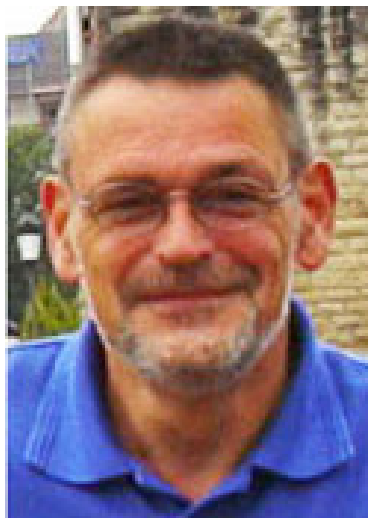
Måtte vi ved fælles hjælp få genskabt dette Danmark, som vi alle holder af!

Harry Vinter

Foreningsnyt

Ændring af styrelsen - med tid som tema

Efter nogle år på formandsposten har Harry Vinter ønsket at træde et skridt tilbage for at få mere tid til at dyrke andre sider af tilværelsen, som han udtrykker det. Han vil blandt andet bruge tid på at forbedre sine kundskaber udi det japanske sprog. Han fortsætter imidlertid som menigt styrelsesmedlem.

Som ny formand er indtrådt Keld Rasmussen, som tidligere har været næstformand i en periode. Ikke fordi han har mere tid til rådighed. Han plages blandt andet af mange udenlandsrejser på sit firmas vegne. Men nogen må jo påtage sig besværet med at påpege det officielle Danmarks mange fejlgreb på udlændingeområdet, som han siger med et smil.

Tomas Kierstein fortsætter på posten som næstformand, og har desuden påtaget sig at være foreningens pressetalsmand. De, der kender Tomas fra hans hverv som formand for Århus mod Moskeen ved, at han er i sit es, når han får lejlighed til at give intrigante journalister tørt på. Tid er heller ikke det, Tomas har mest af. Han har travlt med at banke sit eget firma op.

Ole Steenen fortsætter som styrelsesmedlem. Ole har også rigeligt at se til i sit daglige virke - for slet ikke at nævne hans virke som nybagt far - og som musiker et par aftener om ugen. Men indsatsen for Danmark skal passes, for Ole er "træt af at være til ulejlighed i sit eget land".

Som nyt medlem af styrelsen er indtrådt Ole Gerstrøm, som nogle måske vil huske som udenrigsordfører for Fremskridtspartiet tilbage i 1970'erne. Ole er en ivrig debattør i mange sammenhænge og er ikke til at køre træt - tid eller ej. Men ind imellem får han da tid til at passe sit eget firmakonsulentfirma.

Det er et stærkt hold - eller team, som det hedder på nudansk, som tegner Den Danske Forening i dens 21. år.

De fem styrelsesmedlemmer er forskellige og er ikke automatisk enige om alt, men én ting er de enige om: der må gerne komme en dame - eller flere - i styrelsen, når den/de rette viser sig.

Årsregnskab for 2006

Møder

INDTÆGTER:	2005 i 1000 kr	
Kontingenter og bidrag	308.875	326
Arv	400.000	0
Aktieudbytter	8.199	5
Renteindtægter, netto	1.349	0
Indtægter i alt	718.423	331
UDGIFTER:		
Lokaleomkostninger	17.796	6
- lejeindtægt	-24.000	-
Lokaler, netto	-6.204	6
Porto	40.887	22
Gebyrer	396	0
Kontorartikler, kuverter m.v	10.592	7
Telefon, telefax	14.030	31
Bogtrykker	49.436	56
Møde-, rejseudgifter og kurser	18.309	26
Annoncer og abonnemeter	26.640	10
Sekretariat, Regnskabsafd.	18.400	18
Småansk., EDB-udg. og reparationer	33.979	43
Andre omkostninger	40.000	37
Afskrivninger inventar	14.968	15
Udgifter i alt	261.433	272
ÅRETS RESULTAT	456.990	59

Sang på Rådhuspladsen i Kbh. d. 9. december kl. 14

Nogle af vore danske sange, specielt flagsangene, er lige så stille og umærkeligt listet ud af vore sangbøger.

I protest mod dette vil vi synge nogle af de sange, som er blevet fjernet.

Det er vigtigt, at der kommer mange. Mød derfor op fra nær og fjern d. 9 dec. 2007 kl. 14.

Der kommer en meddelelse på hjemmesiderne om, hvilke sange, vi synger. Husk sangbogen.

Kvinder for Danmark

Medlemsmøde i Roskilde

Sted: Kildegården, Helligkorsvej 5, lokale 3

Tid: Torsdag d. 24. januar kl. 19:30

Flere møder er under forberedelse

Følg med i mødekalenderen på www.dendanskeforening.dk

Efterlysning

Kvinder for Danmark efterlyser kvinder og mænd med et kunstnerisk tilsnit, sang, musik, digt, andet, og gerne med humoristisk sans. Krav: den politisk ukorrekte holdning.

Henvendelse til Kvinder for Danmark
Åse Clausen Bjerg / nokay@info.dk

Fra postkassen

Denne gang nøjes vi med at bringe et enkelt citat fra den indløbne post

Jeg mener, at i gør et kæmpe stykke arbejde for Danmark og det Danske folk, og det skal i "sgu" roses for, frem for den sædvanlige dæmonisering fra diverse medier og partier.

Jeg håber, jeg også selv kan gøre noget overfor den trussel mine børn og forhåbentlige børnebørn står overfor, inden det er helt for sent.

Måske burde man lave en kampagne, som kunne vise, hvor mange Danske liv

dette multikulti projekt indtil videre har kostet, - også i ødelagte skæbner fra de pårørende, det måtte da få den naive del af befolkningens øjne op for den trussel mod vores kultur og levevis, som især islam udgør.

Men som sagt: dette var bare lidt ros, jeg læser altid med glæde jeres nyhedsbrev og artikler.

Jan

Hvid eller ej ...

Den Danske Forenings styrelse og redaktionen af *DANSKEREN* ønsker foreningens medlemmer, venner, sympatisører, dette blads læsere samt alle deres kære en rigtig glædelig jul og et rigtig glædeligt 2008.

Vi henviser til forsidebilledet:

Trængende, asylsøgende skal hjælpes, til de atter kan vende hjem til det sted, de måtte flygte fra. Men asylstatus skal ikke væ-

re en blankocheck og et sugerør i Danmarks sociale kasser på bekostning af selvforsikrende, skatteydende danskere igennem et langt arbejdsliv.

Der er forskel på næstekærlig hjælpsomhed og tossegodhed. Og på barmhjertige samaritane-re for egen regning og barmhjertige farisæere på andres regning ...

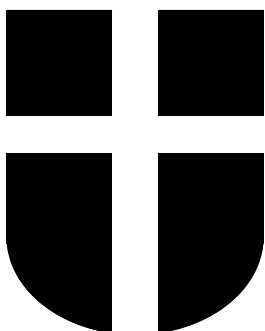

5 punktsforslag til udlændingepolitik

Den 29. august 2006 - på årsdagen for samarbejdspolitikken sammenbrud under den tyske besættelse - mødtes en række enkeltpersoner fra en række nationale foreninger for at drøfte landets situation. Drøftelserne mundede et år senere ud i følgende fem punkter som grundlag for en ansvarlig politik, som alle danske bør kunne enes om:

- 1) Et konsekvent opgør med integrationspolitikken gennemføres
- 2) Et principielt stop for tildeling af danske statsborgerskaber
- 3) Revurdering af allerede tildelte statsborgerskaber
- 4) Udvisning af ikke integrerbare fremmede
- 5) Ansvarliggørelse af de personer, der står bag masseindvandringen til Danmark

29. August-initiativet

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde